

Добрикаво трасе

БЕОГРАД, СУБОТО, 28 МАРТ 1942

БР. 17 — ГОД. II

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ЛАВОРОВО ЛИШЋЕ СЕ СУШИ

Калкута, марта. — Велике резерве лаворовог лишћа, које је овде убрано још прошлог века и спремљено за наше „заштитнике”, почеле су да вене и нагло да се суше.

ИЗМИЧУ ДА БИ ИХ УМОРИЛИ

Делхи, марта. — У циљу постигнућа оперативних циљева, Енглези су пустили Јапанце да напредују у Бурми, да би их на тај начин заморили, а после кад се од напредовања заморе и падну, да би их покупили по земљи као кружке.

Од овог енглеског оперативног плана очекује се огроман успех.

СИТУАЦИЈА АУСТРАЛИЈЕ ЗАШПИЦЕНА

Сиднеј, марта. — После проласка јапанске флоте поред аустралиске обале, ситуација Аустралије сматра се у службеним круговима да се све више кристализује. У аустралијско-америчком генералштабу подељена су мишљења. Док једни мисле да се ситуација зашипица, дотле други мисле да је ситуација окојугла па на тош.

ЈЕДНО САОПШТЕЊЕ

Калкута, марта. — Енглези су у Индији издали следеће саопштење:

— Ми ћемо помоћу вас победити настрљиве Јапанце и очистити Индију од тих освајача и експлоататора индијског народа.

НЕМА ЗИМЕ

Њу-Делхи, марта. — Јуче је једна група новинара посетила генерала Вавела и интересовала се о ситуацији на Далеком Истоку. Вавел је изјавио:

— Ситуација је добра. За мене нема зиме.

Новинари се зачудише и један од њих упита:

— Како то тумачите, генерале?

— Па овде влада тропска врућина.

ЛОНДОН ДЕМАНТУЈЕ

Лондон, марта (Рајтер). — На тврђење европске штампе, да енглеске трупе увек бивају до ногу потучене, агенција Рајтер овлашћена је с меродавне стране да изјави следеће:

— Ово тврђење је смешно и неосновано, јер да су нам ноге потучене, чиме би ми изводили наша славна повлачења...

Изгубљена партија

— Какогод одиграм — добићу мат!

САВЕЗНИЧКЕ ПУСТЕ ЖЕЉЕ

Њујорк, марта. — Совјети же-
ле активно ангажовање Енглеза
на западном фронту. Енглези и
Американци жеље образовање
новог совјетског фронта против
Јапана. Аустралијанци жеље да о-
фанзиву против Јапана покрене
генерал Вавел, који опет жељи
да Аустралијанци што дуже ве-
жу Јапанце и скрену са налета
против Индије. А сви скупа же-
ле да се извuku из овога соса и
да неко други вади кестење из
ватре за њих.

Али ће и ове изукрштене са-
вездничке жеље остати само пу-
сте жеље.

ОЧЕКУЈУ СЕ УСПЕСИ

Багдад, марта (Рајтер). — Ген-
ерал Вавел долетео је у Багдад

на састанак са генералом Очин-
лемом.

Велики се значај придаје са-
станку ових чувених стратега по-
влачења.

У међународним круговима,
после овог састанка очекују се
нови енглески, масовни успеси у
— повлачењу.

НОВИ ХАЦИЈА

Делхи. — Јављају да ће сер Ст-
форд Крипс у хацилу у Индију,
да би се поклонио тамошњим
светитељима, у овом случају жи-
вим, Гандију, Нехруу, Чинахи и
другима. Ови му припремају све-

чан дочек хладном водицом у ко-
ме је и тачка пошкропљења сер
Крипса хладном водицом из Све-
тога Ганга.

САД ЈЕ И ЕНГЛЕЗИМА БИБЕР ПАПРЕН

Краљ бибера у Енглеској, лорд
Сноу изјавио је на једној „фајф
о клок“ — покер седељци:

— Увек сам мислио да је би-
бер сладак, јер на њему је па-
дала слатка пара — могло се да
клопне по два милиона на ваго-
ну — а сада ме ови проклети
Јапанци уверише да је бибер за-
иста папрен, па и љут, просто да
се човек загрцине од њега.

ДЕГРАДИРАН...

Лондон. — Високи војни суд је,
на свом последњем заседању,
како јавља агенција Рајтер, извео
на саслушање генерала Зиму под
оптужбом за издајство и после
краћег већа деградирао га у
чин каплара у резерви.

Уредништво и Администрација.
Београд, Јакшићева 4-а/II

ПРИМЕРАК 2 ДИНАРА

Претплату прима »Пресак« за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 20.— дин.,
полугодишње 40.—, годишње 80.
динара.

НЕИЗВЕСНОСТ

Калкута, марта. — У Калкути
сазвао је Вавел савет војних
стручњака, да већ једном реши
питање: да ли и после три месе-
ца рата Јапан мисли заиста да
иде истим темпом или ће да га
упори.

На ову идеју Вавел је дошао
због Индијаца, који су необично
»одушевљени и загрејани« за о-
вај рат у којем су Енглези бржи
од Јапанаца.

САОСЕНАЊЕ

Њујорк. — Иако није право про-
леће многе су се dame појавиле
у црвеним шеширима. Тиме би
желеле да укажу „моралну по-
моћ“ Совјетима.

Шта више, у многим баровима
Бродвеја чује се нови шлагер
„Црвен фесић“.

ПАД БУРМЕ — ОЛАКШИЦА ЕНГЛЕЗИМА

Лондон, марта. — Један војни
стручњак иначе намештеник радију
Лондона, изјавио је да пад
Бурме представља велику олак-
шицу Енглезима:

— Док смо имали Бурмански
пут, вели он, морали смо преко њега да снабдевамо Кинезе пирин-
чем и оружјем. Сада кад је он пао и када је скоро цела Бурма
у рукама Јапанаца скинули смо ту бригу с врата. Зар то није олакшање?

РАЈТЕР ДЕМАНТУЈЕ

Њу-Делхи, марта (Рајтер). — Од пре извесног времена почeli су да круже гласови како северној Индији прети опасност од глади због несташице жита. Ово је савршено нетачно из два разлога:

— Прво, Индусти не знају штаје жито јер сем шаке пиринча дневно, друго, ништа нису јели. А друго, кад би им дали жито, како би се наши лордови пунили парама?

ЗА САД ЈЕ ДОБРО

Сиднеј, марта. — Гувернер Холандске Индије Ван Мук пошто се сместио у Аустралији на сигурно место, изјавио је:

— Богами, лепо је водити ова-
ко рат. Кад нађеш на чврсто, а
ти у авион, па беж где је мек-
ше. Само ако силе тројног пакта
овако продуже са напредовањем,
за нас хероје бењања и повла-
чења више неће бити места на
куги земаљској.

У Индији све иде глатко

Гувернер провинције Мајсур, сер Џон Клептон седео је удобно на тршћанској столици на ве- ранди свог бунгалоа и са ужи- вањем пио виски са содом марке »Бели коњ«. Један мршави Индус равнодушно га је хладио лепезом од палмина лишћа, са- њарећи о томе, како би било дивно да уместо лепезе има у рукама један дреновак. На вре- лом тропском сунцу дремали су кобре, мајмуни и урођеници, сав онај друштвени ћљам, који не- ма ту срећу да ужива енглеску хладовину. Сер Џон Клептон је у себи срачунавао износ свога чековног рачуна и мислио о то- ме колико још треба да опељеши Индусе у име закона и ци- вилизације, па да се повуче у Енглеску, где ће да купи замак, тркачка коње и један посланички мандат за Доњи дом. У тај мах упаде на веранду секретар:

— Сер, један телеграм из Лон- дона.

Вести из Лондона су увек не- повољније, него вести које се ша- љу у Лондон. Сер Џон Клептон опсова две хиљаде тоне јапанске ратне морнарице и отвори телеграм. Тамо је стајало дословно ово:

»Гувернеру Мајсуре. Сер Ст- форд Кріпс, спасијалиста за у- влачење других народа у рат за рачун Енглеске, долази у Индију да одржи урођеницима серију општеочеканских и хуманих предавања. Уклоните све непријатеље Велике Британије из своје области и помпезно дочекајте изасланика. Антони Идик.

Сер Џон Клептон избечи очи.

— Казао сам ја, рече секре- тар, — да не слути на добро, што сам прошле ноћи сањао да сам добио жутицу. Нису нам мо- гли дати тежи посао него да у- клонимо наше непријатеље у Ин- дији...

Десет дана доцније специјални воз енглеског изасланика дошао је у Хајдерабад. Сер Стфорд Кріпс је, као опрезни дипломата, контролисао истовар свог пртљага. Изнесоше десет кофера Библија, два сандука ордења, осам цакова обећања, три завеж- љаја ружичастих наочара, и нај- зад, као што приличи енглеском дипломати, два сандука експло- зива.

На перону је било постројено: енглеска гарда од индуских вој- никова, енглески официри, десетак

британских дама, наливених кок- тилима и гувернер сер Џон Клеп-тон, опколен претставницима ен- глеске колоније: банкарима, тр-govцима, тамничарима, англикан- ским свештеницима, трговцима белог робља и кафеџијама. Кад се сер Стфорд Кріпс појави на перону, почесна стража испали плотун, који растера све мајму- не и папагаје из околине, а је- дна капела Шкотланђана отпоче да свира на гајдама »Интерна- ционалу«. Сер Џон Клептон приђе славном дипломати и закели му добродошлицу у име Индије.

— Одушевљен сам дочеком, изјави сер Стфорд — жељео бих само да искупљеном народу пред станицом одржим дирљив говор о слободи која их чека када ми будемо добили рат.

Сер Џон Клептон зину:

— Како кажете?

Али га велики дипломата није слушао. Он прође кроз хол све- чано украсен енглеским заставама, слоновим зубима и сликама бивших махараџа, и изађе напо- ље. Одједном стаде запаљен. О- громан трг пред станицом био је потпуно празан. Једино је пар полисмена дремао у облаку му- вава.

Сер Стфорд се бесно окреће гувернеру који га је збуњено пратио:

— Шта значи ово? Где је пом- пезни дочек који вам је наре- ђен?

— Опростите, сер — музар је сер Џон Клептон збуњено. — Па све је било: и гарда и пукњава, и претставници колонија, и сло- нови зуби у холу...

— Дођавала са слоновим зу- бима, — дрекну сер Стфорд Кріпс, — зашто сам ја онда го- нео собом Библије, трговачке-му- стре и експлозив? Где је инду- ски народ који ме, по вестима агенције Рајтар, обожава?

Сер Џон Клептон се усправи- са олакшањем:

— Е, то ћете да извините, сер. Индуски народ није ту зато, што сам добио наредбу из Лондона да из своје области уклоним све непријатеље Велике Британије.

ЕПИГРАМ

Залуд сплетке и вештине,
Близу крај је трећег чина,
Сада други капу кроји.
Не помажу сад јудурме;
Од Ламанша па до Бурме
Албион се јадан зноји.

Самртно пролеће

— Брже, сеци тој Хајд још мало да живим.

Воли ме — не воли...

САВЕЗНИЧКЕ ПРИЧЕ

НИЈЕ ОПАСНО

Калиута. — Жена се обраћа Џону Макферсону, претставнику бирмингамске индустрије у Индији.

— Џоне — каже — мораћемо да убијемо нашег пса Хектора.

— Дођавала, а зашто?

— Нешто са њиме није у ре- ду? Почеке је да уједа и наше пријатеље.

— Ако је тако — рече сетно Џон Макферсон — онда овде у Индији неће имати прилике да некога уједе.

АМАНЕТ

Њујорк. — Банкар Хенри Џон-сон је на самрти и позива свога сина да му да последње савете.

— Џиме — каже банкар — обећај ми да се нећеш никада ба- вити прљавим пословима око ку- повања акција.

— Обећавам, оче.

— Hero се бави поштеним и часним пословима око продава- ња акција.

НЕПРОСВЕЋЕНИ...

Москва. — Чувани руски научник Павлов, који је одбијао сваку сарадњу са большевицима, био је веома побожан и посвећивао, уз специјалну дозволу, свакога дана цркву. Једном, при изласку из цркве, сретне га један краћно-армејац.

— Јеси ли ти био у цркви, дру- же?

— Да, одговори Павлов.

— И молио си се Богу?

— Да.

Красноармејац погледа у научника, задржа главом и узвикну:

— Каква ниска интелигенција!

У ПОЛА ЦЕНЕ...

Палестина. — За време немира у Палестини, високи енглески комесар посетио је претседника оп- штине у Јафи, Арону Барарону, прети да ће Енглези бомбар-

довати варош ако се немира на- ставе.

— А колико ће вашу владу да кошта то бомбардовање? — за- питao је Арон.

— Око сто хиљада фунти.

— Ах! — узвикнуо је запре- пашћено Арон. — Дајте ви нама пола од те суме, па ћemo ми са- ми да бомбардујемо нашу варош.

НАШ ЛЕКСИКОН

Аустралија

Аустралија је континент који је имао ту несрећу да га открију Енглези. Веома је мало насељен и има две врсте становника: Енглезе и Урођенике. На сваког Енглеза пада по 250 кв. километара земљишта, 8 оваци, 3 кен- гура и једна берза. На сваког урођеника падају: по два енгле- ска жандара, једна тамница, по- ла метра ужета за вешање и де- сети део једног англиканског ми- сионера.

Аустралија извози војнике за сва енглеска бојишта, и то пот- пуно бесплатно. То је једина земља која нема гроб незнаног ју- нака на својој територији, већ на неких двадесет хиљада километара даље, и то тамо, где је Ен- глезима пало на памет да ратују. Аустралија увози на енглеске фронтове такође и вуну, што се веома много опљака по развоју енглеских »успехак. Аустралијанци располажу једним оружјем званим »бумеранг« који се када се баци на непријатеља, враћа натраг. Енглези су један та- кав »бумеранг« бацили на Јапанце а он се вратио и распалио Аустралијанце преко главе.

Аустралија сада улази у по- приште борбе, али се не очекује да ће скоро да падне, пошто Енглези још нису послали озамо генерала Вавела.

Савремена енциклопедија Британика

Аутономија — финансијска при- вредна зависност од плутократ- ског Ситија.

Доминион — колонија која има право да се слободно жргу- је за нас.

Европа — континент који се усудио да нам забрани, да га експлоатишемо за своје себичне интересе.

Горњи дом — кућа згодна за бадаваћисање наших лордова и серова.

Колонија — земља која благо- дарећи нашој цивилизацији, мо- ра да се истроши и да осирома- ши да би се ми обогатили. Ап' ако буде супротно...

Колонијални народи — види у- рођеници.

Министарство за информације — творница најнедоследнијих из- мишљотина.

Слобода штампе — право да се слободно штампају Рајтерови лажни извештаји.

Статус доминиона — најновије обећање Индији, које ће као и та досадашња обећања остати само обећање.

Урођеници — људи који су, бар досада, умирли, да би ми живели. Не дај Боже, да буде контра.

ТУ СМО НЕНАДМАШНИ

Лондон, марта. — Претседник специјалне комисије за набавку изјава жаљења поводом напада енглеских авиона на неутралне градове, поднео је Черчилу изве- штај у коме каже:

— Изјаве жаљења набавио сам у великој количини. Биће их чак и за 1943 год. У давању изјава жаљења не може нас нико пре- вазићи. Ту смо ненадмашни.

ЕНГЛЕСКЕ ПОСЛОВИЦЕ

Сваки је сам себи ближњи.
Сваки за себе, а Бога за све
нас Енглезе.

Доброчинство почиње и оста- је код сопствене куће.
Ко тебе хлебом, ти њега бом- бама.

За доброчинство — злочин- ство.

Пријатеља можеш преварити.
Ко умије њему двије, а нама све остало.

Чини добро — злу надај се,
чини зло — не кај се.

МЕТЕОРОЛОШКИ ИЗВЕШТАЈ

На Атлантику бура и ветрови, на Пацифику клизнице и олује које дувају у правцу Аустралије и Кали- форније, у Холандској Индији по- сле буре завладало је лепо вре- ме; у Индији магла и слана, у Индијском океану облачно и ве- тровито. У Африци време про- менљиво, самум дува у правцу Суеца и Египта.

У Европи време лепо, само се у малој Азији облачи и може ла- ко бити непогоде у Персији и на Кавказу.

Главни уредник: Светомир Сто- јановић.

Уредник за илустрације: Тео- дор Докић.

Власник и издавач: Светомир Сто- јановић.

Телефон редакције: 25-592.

Штампа: Штампарија „Луч“, Београд.

LIB.RS ЕКВИЛИБРИСТИ,
ИГРАЧИ НА ЖИЦИ

— Шта!... Седамстотина лира за половни ка-
пут! Јесте ли полуделни!

— Е, драга госпођо, али са капутом добијате
и флеку од аутентичне кафе.

— Заборавио сам да вам кажем да се у су-
седној соби налази школа мачевања...

— Слушај, морам ти рећи једну слатку тајну.
Очекујем роду!

Лекар: — Дођав ола, па ви имате жестоко
лупање срца.

На белом хлебу

— Ех пријатељ тешко је то! Моја је судбина запечаћена, не-
ма више ни најмање наде. Мој
досадањи живот приближава се
концу, за неколико сати све ће
бити свршено. Верујте, пријате-
љи моји, никада нисам ни поми-
слио да ће са мном дотле доћи.

Говорио је тешко и суморно.
Покушавали смо све да оку-
ражимо друга, кога смо имали
да изгубимо тако нагло, насто-
јали смо да му прочитамо из
чијују сваку жељу.

— Ајде једи, нудили смо га и
показивали на најфиније дели-
катесе, које смо за то вече на-
бавили. Али он је одбио са га-
ћењем:

— Целатска гозба!

Најзад га наговорисмо. Сео је
да једе а видело се да и не осе-
ћа шта ради. Као машина. За-
тим узе једну цигарету и дуго
и дуго је гледао болно.

— Видите пријатељи, рече он
са горчином у гласу — од свега
најтеже ми је да се раставим са
овом пријатељицом, која ми је

увек била при руци у најтуж-
нијим часовима живота. Пушим
је последњи пут.

Настао је дирљив тренутак за
све нас, јер док је палио цига-
рету руке су му се тресле гроз-
ничаво.

— Последња цигарета! Шапу-
тао је замишљено.

За време док је он пушио, сви
смо ћутали, одједном је устао
и рекао, прошавши руком преко
чела и косе:

— То је дакле почетак краја!

Ујутро је пошао на свој теш-
ки пут. Био је блед или миран.
Свештеник је ћорачао поред ње-
га, говорећи му нешто. Он га
није ни слушао. Прошавши по-
ред нас добацио нам је само још
један тужан поглед. Био је то
опроштај за увек.

А затим...

А затим се попео степеницама
— до олтара, где се венчао са
госпођицом Маријом и њеним
милионима.

Скраћени поступак

Под владом Фридриха Вели-
ког сви су морали да траже од
цара дозволу за женидбу. Јед-
ном барону умрла и четврта же-
на па је морао да се и по пети
пут обрати с молбом цару.

Фридрих је прочитао његову
молбу, замишљено климну гла-
вом и написао:

»Због тако велике употребе
жене нека господин барон не моли
за одобрење женидбе. Ово
одобрење вреди за увек.

ИЗУЗЕТАК

Фридрих Велики није марио-
људе који претерано пију. Јед-
ном приликом, обилазећи један
гарнизон у унутрашњости, саслу-
шавши рапорт команданта пук-
а, краљ упита колико има офици-
ра и да ли су ваљани.

— Официрски кор, Величан-
ство, беспрекоран је, — одго-
ри командант. — Само један ка-
петан штрчи. Склон је пићу и
сваки други дан је пијан.

Фридрих Велики се намршти,
али ништа не рече. Мало доцни-
је цео пук био је у строју спре-
ман да продефилује испред суве-
рене. Али, дефиле није задово-
љио краља-војника. Једна једини-
чна привукла је његову пажњу,
и када је последњи војник про-
шао краљ нареди да дође коман-
дир чете чије је држање било
беспрекорно. Кад командир
стиче командант проговори сти-
љиво:

— Величанство, то је капетан о
које сам говорио...

— Пуковниче, — одговори Фри-
дрих Велики, — препоручујем
вам да се од данас и ви опија-
те, и то свакодневно.

МИСТЕР БРАУН

У једном друштву у коме је
био и Марк Твен, говорило се о
женама и неки су тврдили да по-
стоје жене које су прави анђе-
ли. Кад запитао славног хумо-
ристу за мишљење, он одговори:

— Ја знам само једног људа који је
жена прави анђео.

— Ко је тај? упиташе сви у
глас.

— Мистер Браун!

— Мистер Браун! Па он је у-
довач!

— Тако је, одговори Марк

Твен.

РАЗЛИКА

Генерал Масена, славни Напо-
леонов војсковођа, имао је ту
слабу страну да се непрестано
хвали својом лепотом и високим
растом. И да у исто време пра-
ви упоређење са Наполеоновим
маршавим лицем и ниским ста-

ВИЦ СА МОРА

Капетан брода је забележио
једног дана у бродски дневник:
»Помоћник капетана био је да-
нас пијан.«

Када се помоћник истрезнио
био је много огорчен и љут због
ове белешке. Почекао је да моли
капетана да избрише ту примед-
бу јер никад раније није био пи-
јан нити ће се убудуће опити.

Но уместо сваког одговора ка-
петан му је прочитао строгу о-
помену, оштампану на правој стра-
ни дневника:

»У бродски дневник бележи се
само истине не сме се ништа
брисати.«

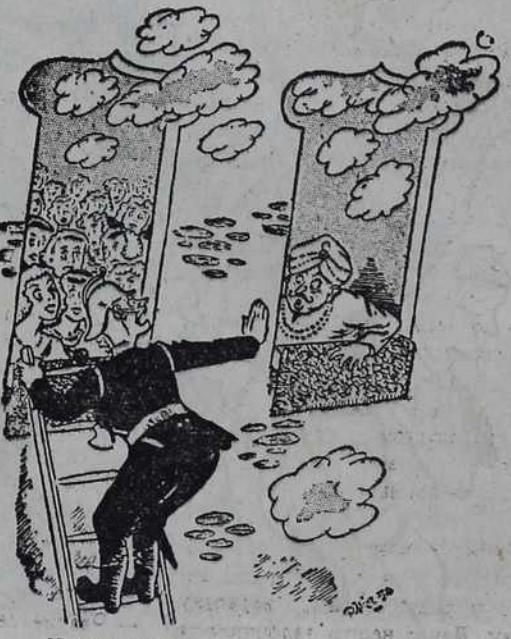
Следеће недеље на броду је
био дежурни помоћник капетана.
Већ првог дана он је забе-
лежио у дневник:

»Капетан брода био је данас

— Господине докторе, овог боксера ни-
како неможемо да успавамо. Кад год из-
броямо до девет он поново устане!

ПОЖАР У ХАРЕМУ

Најпре даме!

Бродономац: — Један од нас двојице мора да
се уклони.

Дама: — Али зашто, побогу!

— Кунем се да само тебе волим.

ој НЕДЕЉЕ ој НЕДЕЉЕ

Недеља, 22 март

Један мој пријатељ се данас венчао, па одосмо да му честитамо. Жена му је лепа, млада — али носи наочаре. Онако, узгред, један пријатељ га запита:

— Сигурно имаш слабост пре-
ма женама са наочарима.

— Тако је, — одговори мла-
дожења — то је особина која
ми се на њој највише свиђа.
Знате, она носи наочаре које
увећавају, те ћу тако моћи да
са овом својом чиновничком пла-
тицом исхраним и жену...

Понедељак, 23 март

Одем данас код суседа на раз-
говор. Седимо тако, у салону и
ћаскамо, кад служавка унесе по-
служавнике са чајем. Домаћин
брзо прискоци да јој придржи
врата, а домаћица јој просто
оте служавник, рекавши љубаз-
но: „Чекајте, то је тешко за
 вас“. Текво нежно и дирљиво по-
ступање са служавком просто ме
гануло. Нисам могао а да не ка-
жем пријатељу.

— Ви веома лепо поступате са
својом служавком.

— Како да не поступам —
каже ми пријатељ — кад она са
станом, храном и њених 300 ди-
нара има највећу плату у целој
нашој породици.

Уторак, 24 март

Кад чекам на дуван често ви-
ћам у реду старију, нервозну
даму. Данас нешто задоцнила па
се развикала на све око себе.

— Срамота, — каже — да љу-
ди пуше и узалуд горе свој ро-
ђени новац. То је штетна нави-
ка — и скупа.

— Па када је тко, — каже
јој један до ње — што онда,
госпођо, ви купујете дуван?

— Да је за мене, — каже она
— ја не бих никада ни дошла,
нега купујем за сина, а он је,
знате, гимназијалац, па не сме
да стоји у реду.

Среда, 25 март

Десило ми се и ово. Кунем се
да је истина. Данас неко звони
на вратима, па кад сам отворио,
у собу уђе елегантан, отресит
младић са кофером, типичан тр-
говачки путник.

— Господине, — каже — иде
пролеће. Треба и ви и ваша по-
родица да се снабдите оделом,
вешом, чарапама и осталим. О-
вама сам добио најлепше инфор-
мације.

— А какву робу продајете? —
питам га ја.

Он ме изненађено погледа.

— Робу! Не, ја уопште не про-
дајем робу, већ неупотребљене
текстилне књижице. Треба само
да упишете своје име...

Четвртак, 26 март

Седим данас у бифеу са при-
јатељима, и разговарамо о све-
чему, кад један од њих поче
слатко да се смеје:

— Шта ти сад паде смешно
на памет? пигамо га.

— Смешно ми је — каже он
— какав ће годишњи биланс да
изда наша кланица на јесен:
Има да каже, рецимо: У току
ове године, у кланици је закла-
но, 500 волова, 2000 свиња, 5000
јагањаца и 10.000 изнутрица. Ал-
ке то да буде смејурија!

Петак, 27 март

Жали ми се данас један по-
знаник: „Чудни су“, каже, „љу-
ди ови попови. Решно сам се
да се после толико година при-
честим као што налаже наш об-
ичај. Одем у цркву и дођем
на ред, кад ме поп строго по-
гледа.

— Јесте ли постили? пита.

— Разуме се — кажем му ја.
— Да ли сте озбиљно пости-
ли или само тако кажете?

— Ама, сасвим озбиљно.

— Немојте да се шалите се
вером. Ако сте само озбиљно
постили... — прича даље поп.
Чудан човек, једва сам га нека-
ка уверио да сам одиста по-
стио!.

Субота, 28 март

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— његова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— његова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— његова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— његова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— његова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— његова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— његова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— његова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— његова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— његова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— његова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— његова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— ќегова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— ќегова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— ќегова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— ќегова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— ќегова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— ќегова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— ќегова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— ќегова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај. Био сусед месец дана
на путу па се јуче изненада вра-
тио. Улази у спаваћу собу кад
— ќегова жена у кревету са
неким младићем. Сусед погледа
— па се лупи по челу.

— Аух! каже — ја ти јавио да
долазим а заборавио да пошта
не иде редовно. А могао сам се-
би да уштедим ову бруку...

У суседству се десно бвањава-
догађај.

НАШИ ЛУДИ И И НАШИ КРАЈЕВИ

У СЕДМОМ НЕБУ

Један добро расположен човек враћа се кући пред зору. Прелазећи преко моста угледа у води месец. То га задржа и он почне посматрати овај феномен. Жандар га упита шта то гледа. Овај му рече да му објасни каква је то светлост доле.

— Па то је месец, рече жандар.

— Тако! зачуди се пијаница. Па како сам ја онда, дођавола, доспее овако високо?

ГРУБА ПОГРЕШКА

Један индустријалац узео је у службу новога служитеља за своју канцеларију.

Првога јутра долази овај и пријављује неку госпођу, која жели да је господин прими.

— Је ли лепа? пита господин.

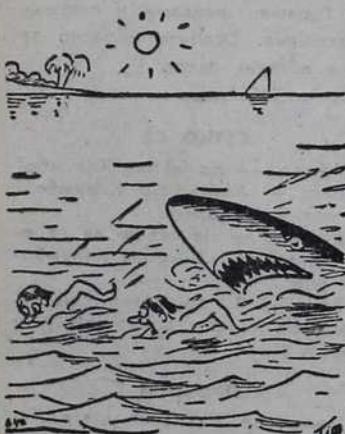
— Дражесна! одговара слуга.

После дугог разговора са господином индустријалац позва слугу и рече му:

— Ти се ништа не разумеш у лепоти жена! Зашто си ми казао да је дражесна?

— Ја сам веровао... да је то... ваша жена... и онда, из учтивости...

— Да, то је одиста била моја жена! уздахну дубоко 'фабрикант.'

— Догодине ћемо безусловно ићи у планине.

УЗАЈАМНО ПОВЕРЕЊЕ

Један човек, који никоме није веровао, укрца се на брод и добија кабину, заједно с једним другим путником. Чим је загледао сапутника, одмах му се није допао. Кад је сапутник, мало после, изашао из кабине, он покупи своје драгоцености, и стрпа, заједно са својим новцем, у један куфер, па све то однесе комесару брода и предаде му рекавши:

— Пре свега имам да изјавим да никамо не сумњам у свога сапутника, кога сматрам поштеним човеком, али, за сваки случај хоћу своје драгоцености и свој новац да оставим у бродску касу.

— Врло радо ћу примити, али вам морам напоменути да је и ваш сапутник, пре неколико минута, донео и депоновао своје драгоцености, уз истоветну изјаву.

— Баш си нека кукавица!
— Бојиш се мртвог лава, а што би било, да дође жив!

ВЕШТИНА И БРЗИНА

Седе два господина на клупи на Калемегдану и разговарају:

— Пазите оног дечка у жутом капуту, како су му страшно криче ноге! рече један од њих.

— То је мој син! уверјено процеди други.

Први се збуни:

— Боже мој, како му лепо стоеј!

Обијач: — Могу ли да узмем на зајам неки криминални роман?

МУДРОСТ БИТИ ЛУД

Стару Личанку позвали на суд да сведочи за једно убиство. Судија пита бабу:

— Јеси ли ти видела кад је овај овде убио оног човека.

— Боме виђела, одговори баба.

— Уби ли га коцем?

— Боме коцем.

— Уби ли га секиром?

— Боме секиром.

— Уби ли га пушком?

— Боме пушком, понављала је баба.

По повратку у село, сељаци се окупише око бабе и почеше да је запитују како је било на суду.

— Боме лако, одговори баба. Бенасте пусте намах кући, а паметни оставше у решт.

— Мој дед није никад слушао туђе савете.

— Зар је био тако тврдоглав!

— Не, само је био глув.

РЂАВО ДРУШТВО

На једном фалсификаторском процесу оптужени је био ослобођен јер му се није могла доказати кривица.

Пошто је прочитao пресуду, судија се обрати оптуженом:

— Мислим да сте се могли уверити колико је порота имала обзира према вама. Не заборавите то, и у будуће се клоните рђавог друштва.

— Господине судија, одговара оптужени узбуђеним гласом, дајем вам часну реч да се више никада нећу наћи међу вама.

ИПАК ЈЕ МОГУЋЕ

— Од чега ви живите? пита лекар болесника, који болује од болести изазване претерачом употребом алкохола.

— Само од воде!

— Од воде? То је немогућно!

— Ја сам учитељ пливања.

ПАМЕТНА БРАДА

Решио попа да врше жито, позвао свог слугу Циганина и рејао му:

— Нађи за сутра надничаре и спреми све што је потребно, јер сутра вршемо.

Циганин је почeo да уверава попа да ће сутра бити киша и да зато одустане од вршидбе.

— Ама каква киша, човече, одговори је попа, кад ево у Вечитом календару пише да ће сутра бити леп дан.

— Биће, биће, оче, сутра киша, упорно је тврдио Циганин. Чим мене засврби брада, киша мора да падне.

Попа се није освртао на Циганинова претскацања, него је отпочeo вршидбу. Али, у подне небо се за час натушти, поче да дува јак ветар, а киша да лије као из кабла. Надничари и Циганин а за њима и попа, до голе коже прокисли једва су доспели под кров.

Попа је после тога узео Вечити календар, изнео га у двориште и натакао на један шиљак на плоту.

— Кисни, кисни, — рекао је попа, — кад је циганска брада паметнија од тебе.

— Реци, мили мој, хоћеш ли да стално живимо овако уред природе...

— Хоћу, али само лети!..

ПОПИНЕ ПРОПОВЕДИ

Дигло се цело једно банатско село владици, да тужи попа што им сваки пут са прекадионице говори једно те исто.

— А шта вам то говори? упита владика.

— Преосвећени, не умемо ти рећи, одговорише сељаци.

— Па шта онда желите, одговори владика. Још нисте научили ни то, а већ би хтели нешто друго да чујете.

ЛАЖА И ПАРАЛАЖА

Два познаника разговарају о скупоћи и један ће рећи:

— Е, да ти знаш како је у Панами живот био леп и јевтин. Тамо кад купиш пакло дувана, трговац ти поклони упаљач.

— Шта ће мени Панама, одговори други. У Марселеју код кројача кад одеш да купиш дугме, он ти да уз дугмета и одело.

ЈЕДАН НЕСРЕЋНИ МУЖ И ЊЕВОВА ЗЛА ЖЕНА

Пензионер Јоца имао је жену која му је потпуно загорчила живот, а увек је пред светом испадао да је она мученица. Једнога дана дође и најгоре. Г. Јоцу позваши у кварт.

— Ваша жена оптужује вас, рече члан, да сте у току последња три дана двапута покушали да је отрујете.

— Господин Јоца се сав пренерази, али се брзо прибра и рече:

— То је најобичнија лаж, г. члане. Кунем вам се да нисам ни у сну помислио, али да се то доказало, захтевам да се одмах, на лицу места, изврши аутопсија.

НАЈБОЉА МАРКА

Од разних марака нових ципела најбољу каријеру је направила марка «Врбовинак», која је најјевтинија и најмање пропушта воду.

Јанаћково писмо

из Лесковац

Удесија сам се за Врбицу и салте једна клепетуша фэли па да биднем коплетан. Врбица је с'г по најглавни празник, за тој сам искочија, откуде дом да си наберем врбу и да си купим нове дреје. Ама, за тој ће да запне, због зашто је Врбица у зимско време па сам узеја једно суво дрвце а за дреје треба картишка, а кој па данске нема цедуљицу кад си пазарујеш за готовину. Зато ћу у старе дреје да дочекујем Велигден а јајца ћу фарбам сас црни лук због што овија болтације копирали штосове од апотекари; ем је мајецко, ем је поскупо.

Врбица, тој ти је дечији радост, ап' овија наше вртирељке и гушодавке, наше домаћице, изврнуше му тој адет и с'г је Врбица радост за трепетљике, а жалос' за мужа, због зашто ни се скупо фаћа. С'г је дошаја зе-

Ваш Јанаћко

ТЕЖАК ПОСАО

Новинар: — Колосално! Имате 99 година! А у чему је тајна ваље старости?

Старац: — Нисам никад ни писао ни пушио, умерено сам јео, солидно живео, клонио се жене... Али имам једног брата, тај има 101 годину. Ено га тамо у соби...

Новинар: — Могу ли с њим да разговарам?

Старац: — Не можете, лежијан као свинја...

КАД ЈЕ КЛИЈЕНТ ДОВИЛЉИВ

Адвокат: — Дакле ви желите да вас ја браним? А имате ли новаца да платите хонорар?

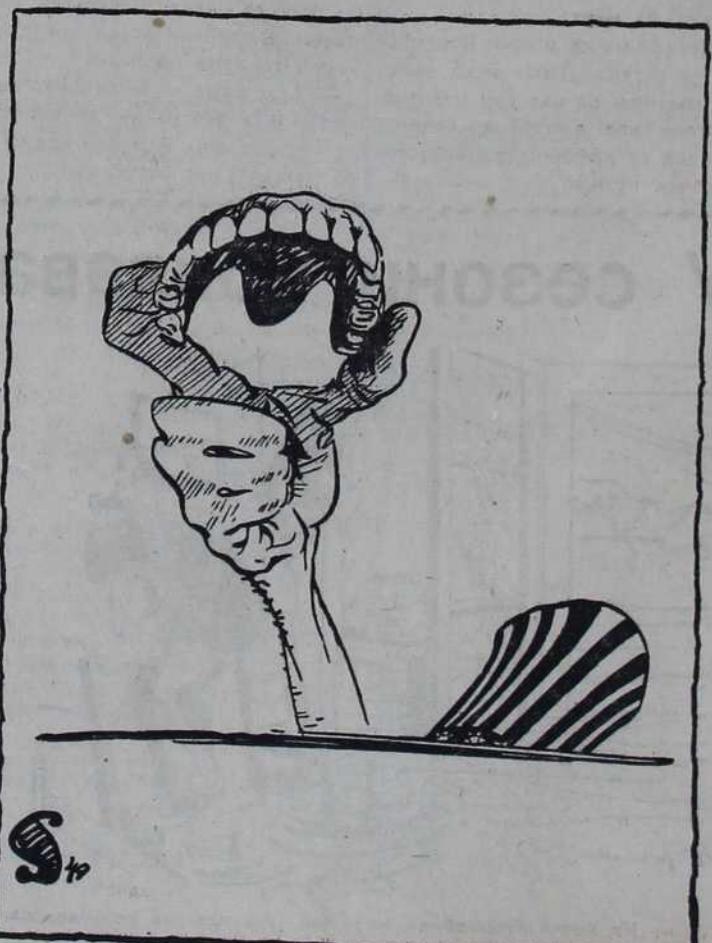
Клијент: — Новаца немам, али имам један брилијантски прстен и златан сат...

Адвокат: — Добро! А зашто сте оптужени?

Клијент: — Ради краје брилијантског броша и златног прстена!

Како = Ђерши замишља...

... да је Рузвелт показао Јапанцима зубе

Женске ВЕСТИ

— Хтео сам да ти донесем једног мајмуну, драга, али капетан није дозволио!

— Не мари ништа, драги! Шта ће ми мајмун, кад си ти ту!!

Прија-Сока: — Данас сам села на новообојену клупу и одмах ми је муж купио нову хаљину.

Прија-Наста: — А где је та клупа била?

Судија: — Зар вас не гризе савест што сте покрали једну тако сироту жену?

Лопов (чешући се): — Нешто ме гризе, али баш не знам је ли то савест или бува...

Издавач: — Ја издајем само познате имена.

Писац: — Врло добро! Ја се зовем «Петровић»!

Укротитељка: — Како смо морали да пошаљемо лавовску коју на чишћење, то се ове вечери лав појављује без коже.

— Ax! докторе, не могу никако да спавам.

— Дају вам нешто да ног првомирније.

— Онда, докторе, платите монтирију!

Једна сељанка тужила је суду свога мужа због злостављања.

— Па добро, пита је судија, какав повод твој муж узима да те туче?

— Ax, г. судија, не узима он повод, него батину.

— Је ли ваш муж акробата!

— Није, него смо данас чистили паркет.

— Молим вас, где је ординација зубара Јовановића?

— Идите овом улицом, па већ чути.

— Зашто толико плачеш, човече?

— Умрла ми је жена...

— Па ти си је увек злостављао!!

— Зато и плачем... Више немам кога да злостављам...

Жена: — Ax, да ли се може шта горе замислити него удаја без љубави.

Госпођица (уседеница): — О, може.

Љубав без удаје.

— Знаете, наша је служавка бивша клизачица на педу.

— Зашто ме волиш?

— Па ја те не волим! Ја само варим мужа с тобом.

— Ax! како су гадни људи. Кунем вам се да се никад неби преудала да мој муж није умро...

Она: — Можете и ви пробати, али вам кажем да је тата избацио већ три кандидата кроз прозор!

Он: — Ax! А на коме спрату станујете?

— Јели ваша кћерка, господин професор исто тако добра домаћица као што је ученик?

— Разуме се! Баш сада преводи кувар на грчки.

— Баш се радујем, господине полицајче, што сам вас спречи! Да ли бисте ми могли рећи где се издају шоферске дозволе?

Мајка кори ћерку:

— Забога Мицо, како си могла да наређаш толико двојке. Само из латинског имаш петицу. Откуд то?

— То је због свадбеног пута, који намеравам да проведем у Италији.

— Шта бисте ви, господине, рекли некоме ко би сео на ваш шешир?

— Да је идиот и магарац!

— То сам хтео да знам... Сели сте на мој шешир!

Учителј: — Деце, ко уме да ми каже, када је једна мајка најсрећнија.

Перица: — Сваког првог, када тата донесе плату кући.

— Шта кажете, дуго говорим! Па видите ваљда да у опште не говорим!

— Зашто сте постали вегетаријанка?

— Зато што ми једино пильар даје на вересију.

— Ја бих желела да добијем мужа који би био тако добар, да би се његова доброта граничила са лудошћу.

— Па други те не би ни узео.

Он: — Зашто ми ниси рекла да имаш златну вештачку вилиџу?

Она: — Ох драги! Хтела сам да ме узмеш из љубави, а не због паре...

— Зар немате ништа против што ваша жене пева на радију!

— Ни најмање! Могу да је ућуткам кадгод то хоћу.

— Слушај жене, овај мој бријач баш ништа не сече.

— Е, ти претерујеш, пре пет минута сам са њим отворила једну конзерву, био је одличан.

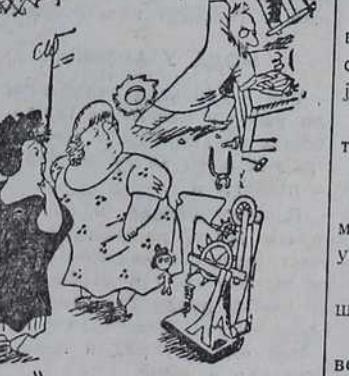
Судија: — И ви тврдите да сте у расејаности бацили жену с треће спрата?

Оптужени: — Да, пре тога смо становали у приземљу, а ја сам сасвим заборавио да смо се преселили.

— Прочитала сам у новинама да тражите куварицу?

— Задоцнили сте. Место је већ попуњено.

— Онда... да дођем сутра.

— Дакле, ваш муж прави то-лику буку по кући.

— Да: прави машину за тотално угушивање звука.

Меч - бокс

У недељу ујутру аутор ове стварице укиошио се као цивицан, и пошао да гледа меч-бокс, или како се то већ друкчије стручно каже. Но претходно је срватио у цркву и Богу се скрушеном помолио... да на мечу слу чајно не добије... батине. А једну свећицу обашка запалио писац, усрдно молећи Господа да му у Радничкој комори сачува резервисано место, које је купио у претпродaji. Не интересује аутора богзна како баш сам меч-бокс, нити он тачно зна да прутумачи сврху тог разбијања носева у дупликату. А ипак иде тамо, решио човек да се... култивише. Из књиге данас тешко да се нешто научи, ако је човек иоле глуп. Није култура само у њој. Данас се човек боље култивише... песницом, лупајући га њом по носу, на тај му се начин пре улије у главу оно што треба. Видели смо на пример како од црноберзијанца постаје.. човек, и то чак може. Помоћу тридесет две постaje се... коцкар, или још боље, чистач улица. А помоћу двадесет и пет... човек.

И на тај начин збиља смо почели без све шале да лиферујемо... људе. Као у фабрици хартије. Скупиш ћубре од старе хартије, и крпе, тако рећи сконца и конопца, измеђеш, и, добијеш фини, гладак производ. Слична фабрика отвара се ускоро на... Теразијама. Ако се, друже, бавиш црномањацом берзом, ту те лепо самељу помоћу хемиско-физичке формуле „двадесетипет“, и добије се фини, гладак производ. Та теразиска јавна фабрика, у којој се црномањасти берзијанци мељу у људе, неће имати ниједан димњак. А ипак, све ће се... пушити, а це не ће... падати.

*

Дакле, изашао писац из цркве, окренуо се још једном и прекрсто се трипут узастопце. Домаљао се аутор до места приредбе. Но уплашио се, учинио му се да се нека несрћа догодила, грдан се свет искупио. Но то је била само убичајена спортска гужва, и писац се из све снаге трудио да не упадне у њу. Он се само једног јединог тренутка премишиљао да ли одмах да уђе у салу, или не. То је било само онда када му је један човек понудио сто динара за улазницу коју је писац платио тридесет, последњим паром које је имао у цепу.

— Е, рекао је аутор улазнице, тојест њен газда, е, а што се на време нисте побринули за улазницу кад толико волите бокс?

— Право да вам кажем, одговорио је човек који је нудио сто динара, право да вам кажем, ја уопште и не волим бокс!

— Па зашто онда плаћате трипут скупље него што вреди?

— Право да вам кажем...

— Право да ми кажете, дабоме, опомену га је писац. Без увијања!

— Право да вам кажем, зато што немам... пару!

— Па како онда мислите, на вересију! Аах, кликнуо је писац, аах, право да вам кажем, нема ништа од тога!

— Нисте ме разумели, господине, рекао је човек који је превариле с вitezом Вилибал-

разумели. Нећу да кријем, ја имам сто динара, али, право да вам кажем, треба ми још више!

— Море, рекао је писац, право да вам кажем у очи, изгледа ми да ви нешто врдате, а овамо све право да ми кажете!

— Е па лепо! рекао је човек који није хтео право да каже. Најзад, право да вам кажем! Један лудак нуди ми сто педесет динара за улазницу, пошто су све распродате!

— Аха, скочио је писац и душио се по челу, ах! Црноберзијанац, а! Држте га, црноберзијанац, жандарм!

Али човек је био брз као аморова стрела замочена у... рецимо у жуч. И за трен ока је ишчезао у гужви, као... рецимо као љубав, обзиром на аморову стрелу и жуч, и рецимо као бујелар, обзиром на гужву. А аутор је полако почeo да се пробија лактовима ка улазу. И скоро му је директно било непријатно кад му је један клинац предложи:

— Чиле, ћеш ме убациш!

Избречено се писац на мангу па, љутито, коснула га та ствар скоро право у срце.., ни сања није да већ личи на.. чилета, мислио је да је далеко млађи.

Но дошао до улаза, аутор је нагло извадио прст из носа и метнуо га онако слинавог на чело, замислио се у тренутном стању, и вратио се пред улаз. Потражио је неког очима, севнуо радосно, и полако пришао оном црноберзијанцу и иза леђа га дискретно ухватио директно за лакат.

— Немојте господине, молим вас! завапио је човек који је имао сто динара, и који је хтео да има сто педесет.

— Џут! дрекнуо је писац пригашено. Џут, кад говорим! Деде, где је онај што даје петнаест банке за карту! Покажи ми га, па ти неће ништа! Да га ја научим памети!

Човек који је имао сто динара, и који није имао сто педесет, проказао је дотично лице писцу, и одмах побегао.. А аутор је сутрадан са сто четрдесет осам динара у цепу задовољио своју радозналост за меч-боксом; са сто четрдесет осам, а не са сто педесет, јер новине коштају два динара.

СТАРЕ СЛИКЕ

— Еуалијо, невјернице... Баш сам прочитао у овој књизи ме-моара, да си ме ти године 1705 преварила с вitezом Вилибал-

Раварјеви доживљаји

СПОСОБАН ЈЕ ОН

Лојден, марта. — Сада после пада Рангана и губитка најзначајнијег дала Бурма Чарил је одредио за гувернера те земље генерала Александера. Енглеске новине пишу да је он врло енергичан војсковођа. Као доказ на воде да је одлично организовао повлачење из Денкерка.

НОВИ ВРХОВНИ ЗАПОВЕДНИК АУСТРАЛИЈЕ

Сиднеј, марта. — Потош је побегао у Аустралију и оставио на цедилу своје војнике у тврђави Коракидор на Филипинима, амерички генерал Мак Артур постас је врховни заповедник оружаних снага Аустралије.

— Ја ћу бранити Аустралију, изјавио је Мак Артур, као што сам бранио и Филипине до по следњег дата, то јест док не буде чврсто за мене и моју породицу.

ДВА РАСПОЛОЖЕЊА

Вашингтон, марта. — На банкету приређеном од стране Рузвелта, присуствовали су Литвинов, његов друг Халифакс и Халифаксов кинески друг Сун.

На овом банкету одржан је надгробни говор Холандској Индији, састављен са великим репортерском вештином, из којег избија у отменом тону кукњава, драка и преклињање за помоћ Рузвелту.

Рузвелтов одговор је гласно:

— Господо, ја вас и овом приликом уверавам да ћу вам дати ефикасну помоћ, па ако баш хоћете и — писмену.

После ове конференције, до минирају два расположења, једно је горко — киселог укуса, а оптимистично је, док је друго сладуњаво, али пессимистично.

Засенуло му очи

ЕЛЕОНORA: — Рекла сам ја теби, Франклине, да не гледаш у ово сунце без црних наочара.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

СТЕВАН СРЕМАЦ И НАЈАЧИ ЉАК У РАЗРЕДУ

Покојни Стеван Сремац, као професор реалке, је једног дана у четврти разред да одржи час. Поред све воље није могао ништа да ради, јер је у петом разреду била толика граја да његово предавање нису могли ћаји да чују.

Сремац послал једног љака у пети разред:

— Иди и реци оним магарцима у петом разреду да не галаме.

Ученик оде и однесе поруку својим старијим друговима.

Али се из ученице петог разреда још увек чула граја. Сремац то најљути и он оде сам у пети разред. Бука одједном престаде и сви скочише на ноге.

— Ко је најјачи међу вама! упита Сремац.

Сви погледаше у једног стаси-

тог Чачанина, који је седео у по следњој клупи.

— Кајку да сам ја најјачи! ре че овај снебивајући се.

— Изићи.

Када Чачанин стаде поред Сремца, овај му одвали једну добру шамарчину.

— Ево теби, рече му Сремац, а ти се сада разрачунај са осталима.

ДА БИ СЕ ИЗБЕГАО НЕПРИЈАТНИ ДЕМАНТИ

У једну редакцију упаде један човек и још с врата поче да виче:

— Данас сте објавили моју смрт. Молим вас да то демантуете одмах.

Уредник локалне хронике га прими и најучитвије му објасни:

— То је немогући што ви тражите, наше новине никад ништа не демантују, што једном објаве. Али ћу вам предложити један други аранжман: у наредном броју листа донећемо ваше име у рубрици »новорођених«.

МОДА У АМЕРИЦИ

Џон и Реџиналд заљубљени су до ушију у мис Мери Тайлор. Обојица су хтели цело вече да играју с њом, па су се око тога и посвајали.

Пали су увреде, и они, као прави Јеники, решише да оперују једним бокс-мечем. Одноше у засебну собу и борба отпоче. У шестој рунди Реџиналд је био нокаутиран. Џон брзо дотера своје одело у ред и победоносно уђе у салу.

Међутим, мис Мери нестало је. После дугог времена Џон је пронађе у дну сале у друштву неког ченталмена.

— Јесте ли видели како сам брзо саршио с њим? обрати се он девојци.

— Не, одговори наивно Мери. За то време сам играла румбу са мистер Астором, он дивно игра. Сада смо се баш верили.

НАЈВЕЋА ВЕШТИНА

Два сељака на вашару посматрају циркуску претставу.

— Ала изводе, киша их убила, вели један.

— Није то никаква вештина, мрзовољно каже други.

— Како, брате, да није вештина?

— Тако лепо. Вештина је да прогуташ артијицу, па да добијеш признатицу о плаћеној порези.

ДУХОВИТО ПИТАЊЕ

— Права помоћ, која се указује смрзнутоме, јесте трљање снегом.

— Добро зими, али шта да се ради у лето кад нема снега?

ОПРАВДАЊЕ

Ловац: — Сирота животињица!

Пријатељ: — Не секирај се, драги пријатељу, то ниси намерно урадио.

ЊЕНА СНАГА

— Мога мужа одвикла сам од пушења.

— За то је свакако од његове стране била потребна велика морална снага...

— Од њега морална, а од мене физичка.

ЗБОГ ЊЕ

— У реду, друже, дођи к мени у недељу, биће паметних и интелигентних људи.

— О, драги мој, ја не долазим због интелигентних људи, ја долазим због тебе!

У ШКОЛИ

— Ко је била Катарина Велика?

— Грата Гарбо!

ЈЕДИНИ ЛЕК

— Госпођице, вами није ништа, али сте ви у оним годинама, када девојка треба да се уда...

— Али, господине докторе, ја сам удата жена!

— Тако, онда се разведите!

ИЗЛЕЧИО ГА ЗА УВЕК

— Јако сам вам захвалан, господине докторе, на труду.

— Па ја вас никада нисам лечио.

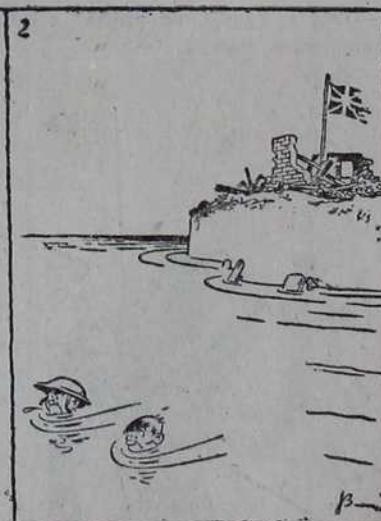
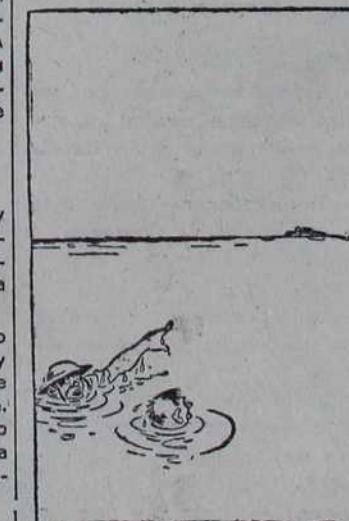
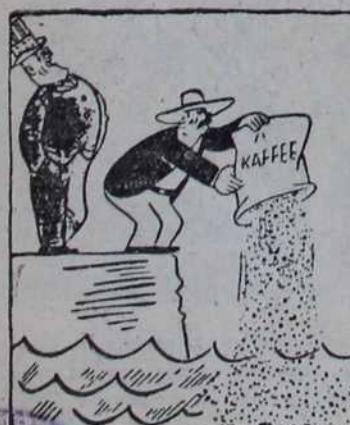
— Не, али сте лечили моју стрицицу, кога сам ја наследио.

НИЈЕ НИ ОН НАИВАН

— Речи ћу баба-роги да ниси био добар!

— А ја ћу рећи извршиоцу да си мами накит сакрио код бабе!

Слика без речи

— Спасени смо, ево једног острва!

— Дођавола, то је наше острво!

Ogoukabo unace

БЕОГРАД, СУБОТА 4 АПРИЛ 1947.

EP. 49 — ГОД 1

ЕУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

Уредништво и Администрација.
Београд, Јакшићева 4-а/II

ПРИМЕРАК 3.— ДИНАРА

Претплату прима «Преса» за про-
дају новина и часописа, Београд
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 20.— динар,
полугодишње 40.—, годишње 80—
динара.

У С К Р Ш Њ Е Б О Д Љ Е

Ускриња јаја БОДЉИКАВОГ ПРАСЕТА“

Из времена оча давна
Осто адет православни
Сваком, ко' се нешто жели,
За Ускрс се јаје дели.
Зато сада чујте гласе
Каква јаја дели прасе.

ЛОНДОНУ

Целом свету жели среће
Ал' из своје не да вреће
Нек му буде јаје треће
Исто фине, ал' ћуреће.

РУЗВЕЛТУ

Две године би он вред
Ал' сад је и њему тврдо,
Да разведим њему лице
Дајем јаје кукавице.

МОСКВИ

Не лепој јој причи хвала
Доста нам је лажи слала.
Сад кад страда тако љуто
Дајем ово јаје жуто.

ХОЛАНДСКОЈ ИНДИЈИ

Ти за љубав туђег густа
Сама себи скони у уста,
Па пропаде дип без боја
Ево јаје, ал' од ноја.

КОМУНИСТИМА

У лудости и беспуђу
Упалисте своју кућу.
Ви сте узорок тол'ког пома
Ево јаје баш од сома.

„ПАТРИОТИМА“

С родољубљем спекуланти
„Патриоти“ гути-квант
Зато што су свести кратке
Дајем јаје ја од патке.

ЦРНОБЕРЗИЈАНЦУ

Целу корпу сам преврно
Док сам нашој јаје црно.
И ко паре данас бере
Нека црно јаје ждере.

ОПШТИНИ

Ти нам дајеш струју, воду.
Ја користим ову згоду;
Ти си наша узданица —
Дајем јаје од штилица.

ПОЗОРИШТУ

Свет нагрно са свих страна:
Душевна си нама храна
Уметности вечна струја
Прими јаје од славуја.

ЦЕНТРАЛИ ЗА ОГРЕВ

И Огревној тој централам
Срплемо сам поклон мали;
Хвала њејзи што нас греје
Срплем јаје баш од креје.

Разговори од седамдесет и пет минута

Агенција Рајтер јавља да је сер Стафорд Кріпс, који има овлашћење да ангажује велики број индуских факира за енглески ратни циркус, имао два разговора са претставником Индуза, Пандит Неруом и претставником мухамеданаца, Мухамед Каном. Обадава су разговора трајала по седамдесет и пет минута. После проговора, Пандит Неру је изишao напрштен, а после другог разговора Мухамед Кан је изишao наслејан.

Детаљи тих историјских разговора су следећи:

После доброг ручка и три и по флаши вискија, сер Стафорд Кріпс је као убеђени бољшевик и непријатељ буржујског луксуза одбacio ауто, и пошао пешке из своје собе у суседну собу где треба да се одржи разговори од седамдесет и пет минута. Постоје сат на зиду дотерао по свом црном сату који показује лондонско време, да не би дошло до пометње и разговор, рецимо, трајао седамдесет и пет минута и три и по секунде, сер Стафорд Кріпс је наредио једном оружаним жандарму да оде до Пандит Неруа и да га добровољно доведе на разговор.

Пандит Неру је дошао такође доро расположен пошто је баш прочитao извештаје са бурманског фронта. И ако је био васпитан у Енглеској, он је чак био учив човек и љубазно се захвалио на понуђену му столицу.

Сер Стафорд Кріпс је узео реч:

— Дошао сам — рекао је — да изједначим друштвено уређење Индије према уређењу Енглеске.

Осмејак је ишчезао са лица Пандит Неруа.

— И код вас ћемо — наставио је сер Стафорд Кріпс — увести Горњи и Доњи дом.

Пандит Неру је набрао чело.

— Увешћемо демократију, социјално осигурање и јавно право гласа као и у Енглеској.

Око усана Пандит Неруа се појавише две дубоке боре.

— Даћемо слободу штампе, слободу збора и договора као и у Енглеској.

Лице Пандит Неруа се сасвим смрачило.

— Добићете исте непријатеље и исто тако способне политичаре и генерале као и Енглеска.

Пандит Неру поче здрави израз очајања.

— И потрудићемо се — рекао је на крају сер Стафорд — да

Словни преглед

Два ортака Англо-Сакса
Нудили су помоћ свима,
А сад када код њих цима
Тад им снага баш малакса;

Кад њихова лађа тоне
Тек се лаже на вагоне,
Штрупирано њино кљусе,

Сва им нада сад у Русе.
Ко будале Руси гину,

А они у позадину
Један другом ноте пишу,

Цењкају се, конферишу.
Ко год гине, том се диве

Ал' су против офаџиве.
Расту цифре, расте спрема

Али за њих није трема.
Тачно им се рачун хвата

Биће спреман после рата.
Ко са њима тражи срећу

Нек упали себи свећу.
У Норвешкој беше зима

У Африци топла клима
У Белгији свуд канали —

Свуда њима нешто фали.
Сваком фронту нашли ману;

Слично било на Балкану.
У Индији смета Бозе,

На Малаји дивље козе,
А на Јави цунгла густа,

На Гвинеји земља пуста
Све што њима смета стално

За друге је идеално.
Друге гоне као стоку,

Сад им урска трн у оку.
Толке свалили у беду —

Турци јадни сад на реду.
Енглез свима капу кроји

Ал', тек на зеленој чоји.
Ту су борци све по плану

На саксонском том мегдану
Свикли да у мутном лове,

Све интриге кују нове.
Али сад су посла тешка

У рачуну била грешка.
Зато Лондон сада брине

Дошло време да се гине.
*

У Индији и у Бурми
Дошао је крај јудурми.

Све одврну, треба стиска,
Зато тамо шаљу Кріпса,

Без мотике нема хлеба —
За рат само војске треба

Зато празну сламу млате
Беспослене дипломате.

Авионом праве шетње
Место војске шаљу претње.

Можда Енглез војску има
Али само у речима.

Индija у свему изгледа као да-
нас Енглеска.

Лице Пандит Неруа одзвало је
израз крајње потиштености. Раз-
говор је био завршен. И тко је
био васпитан у Енглеској, Пандит
Неру се ипак учтиво поклонио и
изишао напоље, блед као сомбр-
ник.

— Мора бити да сам негде по-
грешио — помислио је сер Ста-
форд Кріпс, видећи овакав за-
вршетак разговора. — Морају
сада да променим тактику.

И наредио је да се узеде Му-
хамед Кан.

И ако није био васпитан у Ен-
глеској, Мухамед Кан је ушао
натуштен као јесење чебо, јер је
у ходнику срео Пандит Неруа и
видео резултат преговора.

— Дошао сам — рекао је сер
Статорд Кріпс — да изједначим
друштвено уређење Енглеске пре-
ма уређењу Индије.

Лице Мухамед Кана се мало
разведрило.

— И код нас ћемо — наставио
је сер Стафорд Кріпс — увести
Конгрес који ће, као и већ да
очијава вољу народа.

Један осмејак је залебдео око
усана Мухамед Кана.

— Увешћемо слободу, социјал-
но осигурање и јавно право гласа
као што имате ви Индији.

Лице Мухамед Кана се сасвим
разведрило.

— Добићемо слободу штампе,
слободу збора и разговора као
што имате и ви Индији.

Мухамед Кан се радосно на-
смејао.

— И на крају — завршио је
сер Стафорд Кріпс — погруди-
ћемо се да Енглеска у свему из-
гледа као данас Индија.

Лице Мухамед Кана је одавало
израз крајњег одушевљења.

Устao је, срдично захвалио сер
Статорду Кріпсу, и радосно из-
летео напоље.

На улици је срео Пандит Неруа
и загрлио га.

— Немој да се плашиш — ре-
као је — ако добијемо полити-
чаре и генерале као што имају
Енглези, онда ће тај режим брзо
да банкротира, а ако ћи дебију
такву слободу и такво друштвено
уређење као што су завели код
нас, онда им горе казне не треба.
Него, какви ти мени шта има но-
во на фронтовима.

САВРЕМЕНА Лира

ПРОЛЕЋЕ!

Већ цветало прво цвеће,
Дошло нам је пролеће.
Сад трговци паре згрђу;
Одела се већ преврђу;
На зиму је стављен цем.
Огрев нас се мало тиче
Већ поврће ново ниче —
Зимске ствари све у рем.

Од поврћа корист танка
И за лук је кратка банка.
Да желуцу снабдеш потку,
Спреми бато барем стотку.
Дреће је олистало
Трговцима све је мало;
Да порасте опет стотка
Најбоље је средство — мотка!

ЗАГОНЕТКА

Чупаво је са свих страна
Звонце носи, није дете
У моди је похован
Тек за Ускрс јести смете
Кад се игра, ситно везе
Ал' најслаже као мезе.

(задеса овекинчада)

ЕПИГРАМ

Ускрс, то је празник наде;
Тад се буде снаге младе
И рађа се живот нов.
Поредак се нови гради
Сада треба да се ради
Да дођемо под свој кров.

ПЕСМА МАЛОГ ЂОКИЦЕ

Ја сам, знајте, децко фин
Министарски ја сам син
Гувелнанту тата мази
Чика Стеву мама пази
Ми водимо живот фин
Ко у плоцу, ко у клин.
Тата игра смен до фел
Мама воли бас покел
Ал' обое малер уби
Свако веће један губи.

ЗАГОНЕТКА

Било макар какво доба
То је шверцована роба
Иде само испод руке
Кад се пипне не осећа
А теже је него врећа
Лети свуда без по муке.
(итцб јанжец)

ЕПИГРАМ

Тој машини поред Темзе
Попустиле сасвим бремзе
Зато тако тужно шкрипи
И да нову снагу зbere
Лондон лаже преко мере
Ал' стрпљење наше кипи...

Кад се очекује да петао снесе јаје ...

од НЕДЕЉЕ до НЕДЕЉЕ

Недеља, 29 март

Сртнем данас једног пријатеља и једва сам га познао: пустини човек дугачку браду. Поздрави-смо се.

— Па добро — питам га ја шта ти би да пустиш толику браду?

— Па ево у чему је ствар. Настало ми машне, па се жена решила да ми оплете једну машну, као поклон. Па, знаш какве су жене, док ми она плете, ја сам пустини браду, па сад — како испадне...

Понедељак, 30 март

Пошаљем данас девојку да ми купи новине. Нисам имао ситно, па сам јој дао десетицу. После пола сата девојка се вратила са новинама, а осим тога ми дала једну дрвну муштикулу, четири шибице и две анзис карте.

— Шта је то? — питам ја.

— Па, ето вам новине, а ово ресто је кусур, јер она госпођа у киоску није имала ситнине баш као ни ви.

Уторак, 31 март

Отиша моја рођака код једног нашег познатог сликара, портретисте, да се портретише. Погодили се лепо и она седела неколико пута за месец дана док портре није био готов. Кад погледала портре, а њој се учинило да баш много не личи на њу.

Рекла она то сликару.

— Могуће, госпођо — одговори овај. — Али само тренутак; удесићемо ми то.

И узео лепо човек палету и четку, па гледа у портре и маже по лицу моје рођаке. На крају је рекао:

— Ето, погледајте сада. Сличност је изванредна.

Среда, 1 април

Сртнем данас мага старог професора географије. Ишао је нешто дубоко замишљен. Поздрави-смо се.

— Нешто сте се дубоко замисли? — питам га.

— Да, ето видите, непрестано ми се чини да је наша земља изменила свој географски положај и да смо отишли много више на југ, ближе екватору.

— Како то?

— Па ето. Пре неки дан сам хтео да купим једну јабуку и она коштала — 12 динара. А једна поморанџа, која не расте код нас, и то много већа, коштала је само 11 динара. Па сада мислим, да не расту уместо јабука код нас поморанџе...

Четвртак, 2 април

Цев свет виче на разне централе, а мени се десило ово:

Имао сам мало штрафа, па одем код кројача да ми направи одело. Он ме погледа, човек, као да сам пао са Марса, па каже:

— Хоћете одело! Па знate ли ви да ја за попа године имам послу. Не знам како ћу главу да дигнем. Имам око 50 пари одела да сашијем.

Одем код другог, код трећег, код четвртог... сви претрпани послом. А свет виче на разне централе...

Петак, 3 април

Данас моја рођака даде својој девојчици новац и каже јој:

— Иди у млекару и донеси ми неколико ексерса за завесе.

— Како то — зачудим се ја. — Ексери у млекари! Што их не купите у гвожђари.

— Којешта — каже рођака — ми у гвожђари купујемо гравејину, а наш месар нам пре неки дан понудио пиринач...

Субота, 4 април

Одем са једним пријатељем да слушам оперу. Певач лепо пева или мој пријатељ, познаваоц музике, нешто није задовољан.

— Па добро пева — кажем ја на паузи. — Шта му замераваш?

— Море познајем га добро. Не уме да отпева високе скале. Само једном је успео да отпева високо „С”, кад сам му у трамвaju случајно стао на жуљ.

ИЗ ДИРЕКЦИЈЕ ЗА СНАБДЕВАЊЕ

Промена колонијала. — Пошто је колонијална радња „Холандска Индија” ликвидирала, то су њене муштерије из Америке пребачене на снабдевање у Јужну Америку.

Пажња грађансству. — Сва она домаћинства која се из ма којих разлога до сада нису уписала код месара могу се уписати на снабдевање топовским месом у новствореној радњи „Аустралија”.

Издаје се гриз. — Дирекција за снабдевање решила је да се бебама Винку, Делану и Сосу изузетно подели по 10 кгр. гриза.

ЗАГОНЕТКА

Ком' је хладно тога греје; Ко га види, тај се смеје; Ко га чита бригу тера; За сваког је таман мера. Има бодље, а јеж није. Од бријача боље брије.

(„Бодљикаво прасе“)

Спортиске БОДЉЕ

УСКРШЊИ ТУРНИР

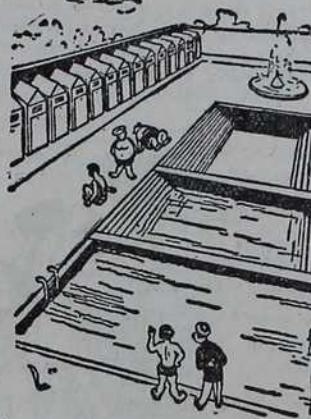
Да не би за Ускрс остали са- свим без утакмица, одржава се интересантан турнир на коме учествују:

С. К. Дирис, С. К. Огровна Централа, С. К. Контрола Цена, С. К. Пекдр, и С. К. Месар. Играће се по куп систему. Публика плаћа улазнице, као обично.

НОВА ИГРА

Познати спортски менаџери Черчил и Рузвелт лансирали су нову спортску игру, која се на нашем језику зове: Шоркапе. У игри учествују само мали народи.

БАСЕН ЗА ТРИ ВРСТЕ КУПАЧА

— Знате, први басен је за пли- ваче, други за кепливаче, а трећи за оне који неће да се уквасе.

У СЛАБОЈ КОНДИЦИЈИ

Енглези и Американци, све своје утакмице на Пацифику дали су „пар-форфе“, пошто им се тамо сви налазе у слабој кондицији. Већ сада је сигурно да изгубљене родове не могу повратити па и сами увиђају да је првенство дефинитивно изгубљено.

— Немој тако лако да дижеш ћулад, јер ће директор помисли- ти да си сит, па нам неће још неколико дана издати плату...

НАПРЕДАК БОКСА

У Београду је све већи број добрих боксера па се и међу женама јављају таленти. Боксерски стручњаци то објашњавају тиме, што чекање за дуван и гурњава по трамвајима благотворно утиче на физичку кондицију, а поред тога бокс је у свакидашњем животу веома потребан. Ко не верује нека стане у ред...

ИЗМИРИЛИ СЕ

Два велика и четири мала ли- гаша сасвим су се измирили и сада, у недељу, одиграће турнир у корист малих клубова

ОДБИЛИ ДНЕВНИЦЕ

Играчи једнога великога клуба тужили су управу свога клуба су- ду што им нуди дневнице. Они су аматери и не играју за новац.

— Добар дан! Надамо се да нисмо дошли у нездно време!

За карташком столом

„Пот“

Виче један скот
За карташком столом.
Растајем се од паре с болом,
Јер имам намеру
Да дам још једну жртву покеру.
Мамуран од пића, мислим да је
блеф

И терам карташки ћеф.

Хћу „пот“ да платим

И на „репот“ да га вратим.

Вино у глави,

Нешто ме дави;

Цигарета се пуши,

Нешто ме гуши;

Дрхти ми рука,

Хбата ме муха;

Рука гура хрпу паре,

Предамном се слика ствара;

На принудан рад ћу поћи.

Трљам очи,

Не варам се све то гледам,

„Пот“ не плаћам ништа не дам.

У мени је нова вера

Одричем се ја покера...

КАКО СЕ ИЗЈАВЉУЈЕ ЉУБAV

Дипломата: Склопићемо, драга моја, савез узјамне помоћи и пакт колективне безбедности. Али пре свега дозволи ми да изврши блокаду твојих концесија.

Пилот: Бићемо срећни, драга, уздигнућемо се високо у небо преко цветних поља, мора и океана у царство небесних анђела.

Чиновник: Тринаеста плато моя

Књижевник: Лепота твоја, драга, превазилази најлепше рома- не моје. Ах, драга, песмо моја најбоља.

КОМУНАЛНА ХРОНИКА

ШТУЦОВАНИ ЂОШКОВИ

Пошто је пролеће наступило, по парковима је отпочело пот- сецање грана, а по улицама штуцовање ђошкова. Тако су већ дотерали четири ђошкова на „Славији“ и хотел „Македонија“.

После Ускрса овај се естетски посао наставља.

НАЈБОЉИ ИЗЛЕТ

Како свакога пролећа и ове године се препоручује излет код „Бристола“ и испод старог моста на Сави. Дивни пејзажи, пријатан мирис и вожња гондолом или у кориту. И то све бесплатно.

ОТВАРАЊЕ ПЛАЖЕ

Пошто је већ наступило април, време је толико отоплило да је на Сави почело купање. Само је јуче продано више од хиљаду кутија Нивеа крема против сун-ца

КАКО САВЕЗНИЦИ ЛАЖУ

Радио-Лондон:

— На Источном фронту Руси потисли Немце. На Далеком Источном фронту морали смо да се повучемо пред налетима Јапанаца.

Радио-Москва:

— На Далекоисточном фронту Енглези потисли Јапанце. На Источном фронту морали смо да се повучемо пред налетима Немца.

БИОСКОПИ

ШТА СЕ ДАЈЕ ОВЕ НЕДЕЉЕ

Њујорк — „Аларм“.

Лондон — „Мушкарци без па- мети“.

Делхи — „Тајна расправа“.

Вашингтон — „Центмен хо- штаплер“.

Јужна Америка — „Концерт по жељи“.

ШТАМПАРСКЕ ГРЕШКЕ

Молим вас пола килограма (ме- са) за шницле.

Хвала али ја не пушим траву (здраву).

На руци је имала гривну од блата (злато), тако да је скренула пажњу свих гостију на бабу (белу).

Утврдило се да нема везе са мазгом (мозгом).

Ох како би он веслао кад би имао марку (бајку).

Загњурио се у соду (воду) и ништа му није било.

Најлепше dame (дане) је имао на приморју.

Четири године провела је у дому (дому).

Страшан је то био прозор (призор), само кад се селим (се- тим).

Али то је и сувише тешко да се свари (свира).

Нерчил је изјавио у Доњем до- бу (дому) да се енглеске трупе налазе у тесној вази (вези) са аустралијским трупама.

Судија је издао наредбу да се кривац смест

НАШИ ЛУДИ И НАШИ КРАЈЕВИ

„ПИТАЈ МЕ НЕШТО ДРУГО“...

Пред станицом стоји млад жандарм. Чува своју „ленију“, испрсио се и строго посматра пролазнике. У томе му прилази један Лала.

— Молићу лепо — вели он, скidaјући шубару са главе — да ли је овде сокак српског војводе Поцерца Милоша?

— Милоша Поцерца? — прену се жандарм, па се загледа строго у лалу.

Овај претрну, па чисто бојажљиво понови:

— Да, Милоша Поцерца,

— У, мајку му, баш ми је позната та улица — вајка се жандарм. Знам да је овде у комшијуку. Пошто је подуже размишљао, он одговори:

— Е, баш не могу да ви кажем да је то, али питате нешто друго...

Лала се чисто љутну па рече:

— Зашто би вас друго питате, кад мени баш тај сокак треба...

— Знате, хоћу да видим да ли сам све заборавио — вели му жандарм. Баш пре неки дан сам полагао жандармски испит и све сам улице лепо знао, ал' како заборавих тог Милоша. Зато ми је криво па бих хтео да видим да ли сам све заборавио.

МЕЂУ БАКЦИЛИМА

— Изгледате болесни.

— Да, изгледа да сам нашао на таблету неког лека.

ОТВОРИО БАНКУ

— Много добро наши људи, много добро, прича Гале, кад је отишao на вилајет. Ете, Ђоле, има народна кујна; Мита станао гољем трговац — бакалин; Трајко има две фуруне и много ишчије; Доксим искочио предузимач.

— А Зариф?

— И Зариф много добра направио. Отворио банку.

— Леле, отворио банку?

— Отворио. Са калауз,

МУСТРА

Дошао један човек у кафани и затражио mustру од ракије, па ако му се свиди, да купи већу количину.

Кафеција само упре прстом према једном столу испод којега је лежао трештен пијан један човек и одговори:

— Ето, то ти је mustra од моје ракије!

САМО ОТМЕНО....

— Не мљацајте децу. То није пристојно.

СВЕ ПО РЕДУ,

— Мошо, какве Сара своме мујку, ја ћути ускоро умрети. Сети се после моје смрти да си имао верну жену и да...

— Право ти умри, Саро, па ћемо онда даље да разговарамо.

— Шта радиши ти ту, Перице?

— Ето, мама, борим се са искушењем.

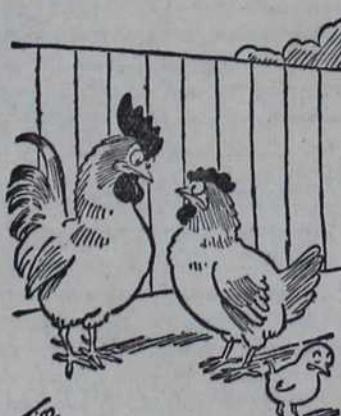
СЛЕПАЦ И ЉОПАВКО

Два просјака, од којих један слеп, а други ћопав, иду кроз варош и просе. У једној кујини даду им једну чинију јела. Прво су се посвађали око тога коме од њих припада порција јела, па су потом ипак дошли до споразума на овај интересантан начин: има да једу обојица из чиније, али ниједан не сме да узме већи залогај од другога. Овај ко буде прекршио погодбу има да добије два добра шамара.

Пошто су се тако погодили, седну они да једу. После неколико тренутака, слепац остави своју кашику и опали ћопавку два шамара из све снаге.

— Ти си луд! повика ћопавко, ван себе од шамара који је добио.

— Нисам ни најмање луд! одговори му слепац. Ја сам те казнио због твоје неискрености. Доказ да моји залогаји нису били већи од твојих је у томе што од тебе нисам добио два уговорена шамара! Ако су, пак, моји залогаји били мањи од твојих, то је зато што су твоји били већи од мојих! Значи, преварио си ме, и сасвим заслужио оба шамара!

— Од како су максимирали цене живини, овај наш мали је постао страшно уображен!

БРЗА ОДЛУКА

Чим је Рајко ожалио своју појку домаћицу, одлучио се да се по други пут ожени и почне да мерка девојку у селу. У комшијуку биле су две сестре, једна од двадесет и пет година, а друга од осамнаест.

Отишао Рајко код попа да се посаветује и рече му да мисли узети за жену старију сестру:

— Слушај, Рајко, за десет година теби ће бити педесет и пет, а Мари тридесет пет. Промисли добро.

После краћег размишљања одговори Рајко:

— Право имате, узећу ону млађу!

БРАЧНА ИДИЛА

Пред једног младића истрача из једне капије нека жена сва расчупана и замоли га да уђе у њен стан и истера неког лопова, који је ушао и више није хтео да оде. Младић се поузда у своју снагу и упаде у собу, где затече лопова како мирно седи и пије кафу.

— Напоље! викну младић на њега.

Видећи да не може речима да се објасни са тим човеком, младић навали на њега, али и онај је био снажан и младић убрзо изађе поцепан и са великим мордцима. Жена га је чекала и упитала:

— Јесте ли га добро истукли?

— Нисам. Видите да је он мене више истукao, одговори он показујући своје одело.

— Штета, а ја сам хтела да га научим памети.

— Лопова?

— Али то није лопов, то је мој муж... Знате, ја нисам доста снажна да се обрачунам с њим, па сам рачунала на вашу снагу.

ЈАНАЋКОВО ПИСМО

из Лесковац

Христос рипнаја, Вајстину рипнаја! А кој бре не би рипнаја, кад види какав се калабац напраји. Рипнаја је од муку да не гледа ову бруку и резија. Сви си одоше на куде Ироди и Кајаје подигоше си ћепенак и тругују. Сас фењер кад би тражија не би могао да си наћеш једну која си неје отворила болту. Обрнуја се свет наопачке па тој ти је. Човеци си обукују жилони и килоте а гушодавке и трепетљике, овеја наше Генове ве обукују мушки дреје. Па ги је и тој помалко па су оне постале човеци. Пуше си тутун, пију си шприци и тепају се

— Па, забога, господо. Ја одох у варош јер су данас тамо госпођице гуске на великој цени!

НАШЛА ВРЕЋА ЗАКРПУ

— Г.proto, ја хоћу да се разстанем од мужа.

— Лако је рећи хоћу, али знаете ли ви шта то значи и зашто хоћете?

— Много пије. Увек је пијан и потпуно неспособан за сваки рад.

— Добро, али мени се ваш муж жалио на вас да исто тако пијете.

— Не кажем да није тако, али ида не би смео он да пије, јер допустићете, г.proto, неко у кући мора да буде трезан.

НАПЛАТИО

Муштерија: Колико стаје овај шешир?

Трговац: Сто четрдесет динара.

Муштерија (који не чује најбоље): Шта? Сто осамдесет динара?

Трговац: Не, него само сто и шездесет.

У ЗООЛОШКОМ ВРТУ

Повела баба Перицу и Милицу у нови Зоолошки врт да гледају животиње. Показивала им тако редом:

— Ово је, децо, лав, цар свију животиња. Ово је тигар, најкрволочнија зверка. Ово је тета Лија, а ово су ове курјаци, што једу јагањце.

Кад су дошли до роде, баба и ту поче да објашњава:

— Ово је, децо, рода што доноси бебе. И тебе је Милице, донела, кад си била мала.

На то Перица повуче мало Милицу у страну и шапне јој:

— Хоћемо ли да јој кажемо истину или да је оставимо да умре у заблуди?

Жена је као зла парат! Удаје се једна жена која је пре рата имала доста авантура у животу. Свет говори о томе и чуде се да онај ко је узима неће да размисли шта ради. Нимојте се чудити... рече једном приликом један господин, кад се о томе повела реч у друштву. Жена, као ова, то је као фалсификовани динар који иде из руке у руку, док не дође до неке будале који ће га сачувати...

Ето с'г си знајете зашто је Ристос рипнаја и због зашто је почело рипање на куде свет.

Срећан ви празник и Бог зна како

ваш Јанаћко.

Како = Јанчица зашиља...

разговор преко радио

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

— Опростите, госпођо, али наш николо је радио у гардероби за господу...

— Како сте одучили свог мужа да долази доцкан кући!

— Кад год би дошао кући, докинула сам му: „Јеси ли ти то, Перо! А он се зове Јоца.”

— Има ли ичег болег од чаше добре смедеревке?

— Имај Flasha добре смедеревке?

Пацијент: Када дишем, господин докторе, боли ме у прсима. Доктор: Га ког ћавола дишете.

Два ловца у лову.

Први ловец: Питам се: ко ће од нас уловити већег зeca?

Други ловец: Сигурно ви.

Први: Зашто?

Други: Зато што ви више лажете.

— Приликом путовања кроз Италију, јесте ли били у Фиренци?

— Богами, не знам. Возне карте су биле код мог мужа.

— Господин није код куће.

— Речите му да сам га тражио.

— Молим ваше име, господине.

— Није потребно, ваш господин добро познаје.

— Ништа није досадније од пецања! каже посматрач.

— Досадније је посматрати, каже пекар.

— Па ја сам прави освајач!

Јер све је текло као у неком филму, у коме главну улогу игра Гари Купер или неки други неодољиви љубавник.

— Једног дана су се упознали, другог су се шетали по Калимандану, трећег ишли чак, у Топчидер, четвртог у биоскоп, а петог она је пуким случајем свратали у његов стан. И то због тога што је приметила да јој је пукла петља на чарапи, па је било срамота да се шета тако, а жао да се растане са њим. Он је, истина, уложио сву своју говорничку вештину да је наговори на то. А после се дивио у себи:

У његовом наручју провела је она пуна два сата. Пила је и ликер који је затекла у његовом

Женске ВЕСТИ

Неспоразум

— Млекар је дошао, треба да га исплатимо, дај ми новац, Стево, каже госпа Милка.

Стева, новопечени муж, нервожно одговара:

— Зар опет? Ево тамо, у капуту је мој новчаник.

Милка извади новчаник и отвори га. Наједном јој се смрче пред очима и поцрвеневши јекну:

— Шта то треба да значи? Ка-кава је ово фотографија, коју сам нашла у твом новчанику?

— Ух, жено, па зэр се зато љутиш? То је мало изненадење за тебе, одговори мирно Стева.

— Хм, збиља лепо изненађење за мене, и ја мислим. Слика неке непознате младе жене код тебе. Зар сам ја због ове жене оставила моју лепу очинску куку. То ми је хвала што се бринем за тебе, што ти кувам ручак, што ти крпим чарапе. Ти разбојниче један! А ја сирота, глупача, имала сам у теби неограничено поверење...

— Али дозволи да ти објасним, Милка!

— Не, не, поштеди ме твојих држности. Ни минута нећу више да останем под истим кровом с тобом. Одмах идем мојој мами.

— Али, драга, саслушај ме бар...

— Била сам и сувише дugo твоја драга, ти вуцибатино! Колико ли си пута само и ову овде назива истим именом, јецајући рече госпо Милка, и турне му поднос фотографију.

— Толико, да се ни броја не зна, одговори Света са неусиљеним смешком.

— Куку мени, ала сам несретна! И ти се не стидиш да ми то још и отворено признаш. Па ово је нека слушкиња...

— Извини, то је дама, о којој је много мрдао.

ти говориш, а не служавка. И пусти ме да ти једанпут објасним...

— Ма немој да ме још мучиш. Уштеди те речи. Ова, да није служавка? Не ту ми не можеш подвалити!

Али и Света изгуби стрпљење. Он подвикну:

— Драга Милка, умукни једном!

Она се не даде умирити.

— Нека буде овако или онако, сасвим ми је свеједно, Свето! Само псуј и играј се са мном, сиротом превареном женом. То ми је милије да чујем, него да ме цинички називаш „драга“. Ах да сам бар спутила...

— До ћавола, пусти ме да једанпут дођем до речи. Слика је...

— Ћути, ћути само! Ха-ха, збиља је смешно ово све. Оваква наказа да има првенство. Има нос као парадајз, а уста су јој ка чарапин почетак. Па ове сите кокошје очи, теби се више свиђају него велике плаве очи твоја жене. А каква ли је тек фигура ове жене. Прави мајмун. Па уши јој висе као у неке пудлице...

Од наглог говора сва се задикала и морала је мало да одахне. Света моментално уграби ову прилику и тресну:

— Ти ми до сада ниси дала да дођем до речи. Хтео сам ти сасвим објаснити, да је ова фотографија овде, мој први покушај са мојим новим фотографским апаратом. Ово је снимак, који сам снимио у соби, при залазењем сунца. Он претставља тебе. Време је било туробно и морао сам да снимам дуже. А при том, вероватно, апарат није стојао мирно, него је мало мрдао. И ето због овог мрдања и твој језик је много мрдао.

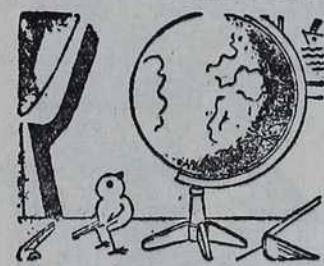

Нови крој одела са материјом у две боје, који корполентне dame чини витким.

— Па, јеси ли ми била верна за време мого пута!

— Наравно... други пут ћу бити још вернија!

— А сад пошто сам се извукao из кавеза, треба још да пронађem Канарска Острва!

— Говори се да те г. Јовановић хоће да испроси. Зар ти то не чини задовољство?

— Баш ништа пошто се то сасвим говори.

— Зашто тајко полако тресе топиће, Марија?

— Не бих хтела да дижем прашину.

— Ужице: Марија, реци нам шта знаш о Кайну и Авељу.

— Марија: Молим, не знам ништа, али можда мој тата зна ту фирму.

Хотелијер: За ову собу платите шездесет динара дневно, јер се из ње види на дванаест километара унаоколо.

Гост: Онда ми учините мању цену, јер ја сам кратковид.

Један осредњи адвокат, иначе велики хвалисац, по завршеном претресу обраћа се једноме из своје околине:

— Ја мислим да сам успео да изазовем код судија сажељење!

— Потпуно. За све време ваше одбране они су вас сажаљиво посматрали.

Кад пукне петља на чарапи

Крио је своју љубав. Крио је цело пролеће и лето. Најзад у јесен поверио се своме најбољем пријатељу.

— Да, казао му је пријатељ, девојка је красна, нема сумње. Али...

— Мислиш да ме неће хтeti? Знаш колико би мене то заболело.

— Да те нећe хтeti? Што? Ти си леп, млад човек, имаш и пар...

— Као да те ствари одлучују! Љубав ти је недокучиво чудо. А ја сам уостalom тако невешт...

— Покушај ипак...

И он је покушао. Изненадио се кад је ишло лако и брзо. Личило је све на ону такозвану љубав на први поглед.

— Па ја сам прави освајач!

Јер све је текло као у неком филму, у коме главну улогу игра Гари Купер или неки други неодољиви љубавник.

— Једног дана су се упознали,

другог су се шетали по Калимандану, трећег ишли чак, у Топчидер, четвртог у биоскоп, а петог она је пуким случајем свратали у његов стан. И то због тога што је приметила да јој је пукла петља на чарапи, па је било срамота да се шета тако, а жао да се растане са њим. Он је, истина, уложио сву своју говорничку вештину да је наговори на то. А после се дивио у себи:

— Као да те ствари одлучују! Љубав ти је недокучиво чудо. А ја сам уостalom тако невешт...

— Покушај ипак...

И он је покушао. Изненадио се кад је ишло лако и брзо. Личило је све на ону такозвану љубав на први поглед.

момачком стану, грицкала бисквит и вајкала се помало:

— Шта ћеш ти мислити о менi?

— Луткице...

— Не, не, заиста нисам смела да се толико заљубим у тебе. Ти ме сада мање волиш.

— Којешта! Ја лудујем за тобом...

— Никога није било на степеницама кад сам се пењала овамо, али да ме не примети когод када будем силазила? Такву лудост да урадим...

— Зар се кајеш? прекоревao је он њу. Па ово вреди попа живота!

— Да, али мене може стати целога живота. Ако се чује...

— Душице, али ја сам центал-мен!

— Та проклета чарапа!

А кад су се раствали, близу њеног стана, казала му је она:

— Срце, када ћemo се опет наћи и где?

— Сутра, уподне, на Корзоу, можеш ли?

— Добро. Него знаш шта? Купи ми нешто за успомену на петљу која је пукла, купи ми једне нове Кајзерове чарапе...

— За успомену чарапе?

— Право кажеш, то би била сасвим краткотрајна успомена. Можеш онда и неку свилу за

балску хаљину и с тобом у тој хаљини да играм. Црно или лила, јер ви мушкарци не умејте да изaberete добру боју, ко зна какву би лила купио...

Те ноћи он је био пресрећан. Опто се, а пред затварање кафне, оно три изјутра, почeo да

прича своме најбољем пријатељу све како је било.

Али кад је стигао до петога дана, прекинуо га је пријатељ:

— Приметила је да јој је пукла петља на чарапи?

— Да! казао је он изненаден.

— И пошла с тобом у твој стан!

— А после је тражила да јој купиш пар Кајзерових чарапа за успомену, па и црну свилу приде?

— Господе Боже!

— Све је то било и са мном! Пре месец дана.

Почeo је да пије од среће, наставio да пије од муке, а у зору се потукаo са најбољим пријатељем. Јер то веће био је он срећнији, а тог јутра најсрећнији човек на свету.

КОРИСТИ ОД ВЕСЛАЧКОГ СПОРТА

Пре неки дан писац ове бургијице залутао на Саву; да на надашлој води пеца слепе цепанице, које она носи. Дрва су скупа, а аутор је домаћин човек, има дете и две златне жењице... Пардон, штампарска грешка! Писац се врло љубазно извињава духовном суду, и поправља се најучитивије. Међутим консеквенце неће да повлачи, не пристаје. Зато и наглашава да се забунио, заврзлама једна; и да је само хтео скромно да каже да има гадну женитуру и двоје златне дечице, просто се чуди откуд тако златни пилићи од тако гадне квочке. Но писац се сад сетио, и апсолутно се више не чуди. Јасно му је. Скоро као дан. Да боме, сад се чуди како је уопште и могао да се чуди, глупачина неинтелигентна. Деца су на њега, врло разумљива ствар. Аутор је ово констатовао пуким случајем, пролазећи једном поред неког огледала. И потпуно је сигуран да су златни пилићи на њега, јер стапаје са свим сам на једној пољани, уопште нема комшијука. Али писац на најучитиви начин моли драге читаоце да не мисле да је он неки уображен тип, зато што каже да су златни пилићи пљунти он. Аутор то никако не би могао да поднесе; и ко зна шта би се у том случају све додило, тојест само док се оправи савски мост. Зато нека се читаоци узму у памет и нека поведу мало више рачуна о пишчевој осетљивости.

Дакле, дошао аутор на Саву. И како је мало кратковид, а мора да призна, и мало му зима да седи у хладној кујни, то му се од једног чамца који је био завезан, учинило да је цепаница која је насела на обалу; и зграбио га да га носи куји на цепање. Но писац је одмах приметио да ће ту аутоматски доћи до неког заплета; чим је преко наочара, које носи због горе наведене кратковидности, јасно видео како му се врло брзо приближава неки човек без панталона; дакле голишав, и врло рутав неки тип, који је махао рукама. Чудно одевено биће, аутора чисто срамота да каже, у гаћама. И учинило се писцу да преко наочара назире у руци човека нешто као дугачка мотка, двалут вена од аутора. Но он се из све снаге трудио да не опази да је то весло чамца за који је он просто био убеђен да је цепаница.

— Куд сте ви науими с тим чамцем! — дрекнуо је човек у гаћама.

Дакле, дрекнуо је врло неучтиво. А обашка што гаће већ саме по себи претстављају неучтивост. Аутору је било испод достојанства да разговара с човеком који без најблигатнијег делића тоалете излази пред врло поштене, само, мало кратковидне грађане. И аутор му је то и скресао усрд лица, стидећи се да му погледа право у очи једино нешто мало због гаћа; а никако због цепанице, односно чамца. Међутим, хе-хе, изгледа да је гаћан хтео да се туче, није знаю с ким има послу; и писац је просто имао ужасне муке

пиле. Просто је осећао како га снага издже на прсте и ширити шаке, срећу је груди имао човек у гаћама; тојест није имао срећу у гаћама, него је писац мислио да каже да има срећу човек у гаћама; јер аутор је ипак, благодарећи највише силној мушкој вољи којом распољаже у већој количини, ипак успео да удари контру и надвлада животињу у себи; пошто је претходно преко наочара констатовао без грешке да је човек без панталона развијен као колос, и да весло титра у његовим уваженим шапама као најбаналнија чачкалица. Но писац уопште не мисли да се правда. Он само онако каже да га је једино присуство његовог одличног домаћег васпитања натерало да се учтиво настеша Херкулесу и да му на сличан начин да објашњење. Дакле, може се рећи само због тог несравњивог пишчевог васпитања, а и због још неких ситнијих чињеница у које између остalog спада и сам Херкул, овај има да благодари што тако речи није био сравњен са црном земљином лоптом. И кад му је Херкулес у дотичним гаћама... Тојест кад му је дотични Херкул у гаћама објаснио заблуду с чамцем и цепаницом; и кад је аутор сливавом марамицом проторао наочаре и најзад се преко њих уверио у све то, том приликом се толико изненадио да је запрепашћено узвикнуо једно „ох“ и лупио се шаком по челу. А тек после тога писац се извивио Херкулу; и уједно га запитао за здравље, ко је, шта је, и да ли се неће наћи увређен ако му писац позајми једне стваре панталоне на, зајам; што би човек у гаћама требало да прими уопште без женирања, јер аутор то чини без икакве задње или предње намере; односно из чисте чистијатије љубави човека према свом ближњем, који је стицајем околности у гаћама. Но писац се још више згравио кад се Херкул наслеђао и рекао:

— Хвала друже, али ја могу теби да позајмим нове панталоне, ако хоћеш! Ја сам веслач и пошао сам да тренирам!

Аутор се узбудио због мало убрзаног реда вожње интимног тона на који је веслач прешао тако речи уз један замах, без обзира на дужно поштовање према пишчевим годинама. Али је каваљерски прешао и преко тога и запитао веслача у повељењу: да ли случајно зна где би човеку заиста могло да се учини да види једну добру, захвалну, велику, одистинску цепаницу, место чамца? И да му објасни у чему се састоји добро од веслачког спорта?

— Еј, човече, — узвикнуо је веслач, па у ком веку ти живиш?

— У антидрвеном!

— Веслање је, човече, најздравији спорт, величи мишице, развија плућа на чистом ваздуху и тако даље!

И писац је, полако, полако, забиља почео да увиђа користи које један редуцирани чиновник може да има од веслачког спорта; користи које овај веслач није све ни набројао. На прве уздржи да га не вади као мер, човек-веслач увек има врло

Код нас у Београду, од пре двадесет година па до рата, непрекидно се нешто мерило, копало, раскопавало, наспало, спуштала калдрма и опет дизала, и... једнако се радило, а тај рад, тамо у општини, звао се званичним јединицом час регулација, час нивелација, а час канализација. И, као што видите, за свих ових двадесет година копања, ми нити смо били регулисани, нити нивелисани, нити канализани.

Мој комшија газда-Пера назидао је пре неких десетак година једну кућицу која је тада била с лица и равна с улицом. Не прође мало, а ја видох ту кућу у рули. Не прође је још мало а тек видим комшијину кућу на врху једнога брда. Прође затим још године две, а тек његова кућа није више на улици, него дубоко у једној авлији, а кад прође још једна година, а његова кућа избила на другу сасвим супротну улицу. Изгледа, Боже ми прости, као да смо ми још пре странаца измислили куће на точковима, па општина само доведе своје ватрогаске коње, упрегне их, извуче кућу на брдо, или свуче у рупу, или одвуче у авлију, или извуче на улицу. То тако изгледа, али није тако.

Ево, како то бива:

Ви, например, назидате кућу на линији, коју вам је општина дала, а чим сте назидали и примили од мајстора кључеве, а ви тек, једно јутро, видите, изаша општински инжињер, стао на раскршће, стоварио неке алате, забио неке шарене мотке, развукао кроз целу улицу метарску пантљику, и покалдрмишу све то, а ваша кућа, онако красна кућа, постане сад мала, ниска кућица, једва три метра над земљом. Питате за објашњење и каже вам се:

— То је нивелација.

Хукнете, дунете па се помиријте са судбином. Ударите у оправку, попнете улазак за један метар, издигните прозоре, отворите нове подрумске прозоре и окрпите кућу, како већ можете и живите у њој мирно и задовољно пуну годину дана.

А кад та година прође, појаве се опет на раскршћу општински инжињери и већ... метарска пантљија... шарена мотка... кочићи... кочићи... кочићи... кочићи... На крају крајева вам се саопшти, да вам се онај плац одузима, да ваша кућа излази опет на улицу, али од саме куће имају да се одузму две предње собе с лица, тако да вам остаје кујна, клозет и вешерница. Питате за објашњење и каже вам се:

— То је регулација.

Шта ћете, помирите се! Од кујне направите салу, од нужничка канцеларију, од вешерницу собу за спавање. Дозидате тамо позади још, гдешто и тако се опет лепо и мирно наместите, те слатко проживите годину дана.

Али после годину дана... шарена мотка... кочићи... метарска пантљија... кочићи... опет кочићи и, вија се саопшти да се ова улица у коју гледа ваша кућа, сасвим затвара и да ви добијаве као авлију припадајући део улице, али зато улица, која иде за леђима ваше досећашње авлије, пролази сад сасвим крај ваше куће, тако да сад вија кућа својим леђима, односно клозетом, вешерницом и кујном гледа на ону другу улицу. Питате за објашњење и каже вам се:

— То је регулација.

Ето тако то иде код нас у Београду годинама и то се зове: регулација и нивелација. Али сад настаје треће чудо, а то је канализација.

Досад су инжињери баратали око куће и по улицама, али јаја нама кад се сада завуку под кућама нашим, па тамо стану забадати кочиће.

Видите како је то добра ствар немати кућу у Београду. Многи од вас на то није чи мислио, али ја јесам боме и, не само што је немам, него ћу се тешко и решити за живота да је — стечем.

Главни уредник: Светомир Стојановић.

Уредник за илустрације: Теодор Докић.

Власник и издавач: Светомир Стојановић.

Београдске усмене

РЕГУЛАЦИЈА, НИВЕЛАЦИЈА, КАНАЛИЗАЦИЈА

тако од јутра до мрака, па забоде овде и онде кочиће и нестане га.

Прође затим три или четири месеца, па онда једно јутро дође други инжињер, повади оне кочиће забодене саде и онде, мери, мери, мери и забада нове кочиће на сасвим друга места. Кад прође и трећи инжињер, повади ове друге кочиће, и побаца их, мери од јутра до мрака и забадају кочиће. Дођу нови инжињери, мере, мере, мере и забаду нове кочиће на сасвим друга места. Дођу трећи, па поваде

вам је прва нивелација овлашила кућу како већ можете и живите у њој мирно и задовољно пуну годину дана.

А кад та година прође, појаве се на раскршћу спет општински инжињери. Донесу оне исте алате, забоду оне исте мотке, развуку кроз целу улицу метарску пантљику и нешто мере. Мере тако од јутра до мрака и забадају кочиће. Дођу нови инжињери, мере, мере, мере и забаду нове кочиће на сасвим друга места. Дођу трећи, па поваде

који кочиће и забоду нове, и најзад дођу четврти па поваде ове и забоду сасвим нове. Тада вам се саопшти, да ваша кућа није више на улици, да улица сад иде другим правцем, према томе ће вијаша кућа остати у авлији. Да ви добијете пред кућом толико и толико метара плаца, и да сте дужни у том и том року оградити га. Питате за објашњење и каже вам се:

— То је регулација.

Ви шта ћете, хукнете, прежалите, што вам кућа, коју сте зидали с лица, није сад више с лица, купите даске и оградите плот и живите у вашој кући из авлије, мирно и задовољно пуну годину дана.

А кад та година прође, појаве се опет на раскршћу општински инжињери и већ... метарска пантљија... шарена мотка... кочићи... кочићи... кочићи... кочићи... На крају крајева вам се саопшти, да вам се онај плац одузима, да вијаша кућа излази опет на улицу, али од саме куће имају да се одузму две предње собе с лица, тако да вам остаје кујна, клозет и вешерница. Питате за објашњење и каже вам се:

— То је регулација.

Шта ћете, помирите се! Од кујне направите салу, од нужничка канцеларију, од вешерницу собу за спавање. Дозидате тамо позади још, гдешто и тако се опет лепо и мирно наместите, те слатко проживите годину дана.

Али после годину дана... шарена мотка... кочићи... метарска пантљија... кочићи... опет кочићи и, вија се саопшти да се ова улица у коју гледа ваша кућа, сасвим затвара и да ви добијаве као авлију припадајући део улице, али зато улица, која иде за леђима ваше досећашње авлије, пролази сад сасвим крај ваше куће, тако да сад вија кућа својим леђима, односно клозетом, вешерницом и кујном гледа на ону другу улицу. Питате за објашњење и каже вам се:

— То је регулација.

Ето тако то иде код нас у Београду годинама и то се зове: регулација и нивелација. Али сад настаје треће чудо, а то је канализација.

Досад су инжињери баратали око куће и по улицама, али јаја нама кад се сада завуку под кућама нашим, па тамо стану забадати кочиће.

Видите како је то добра ствар немати кућу у Београду. Многи од вас на то није чи мислио, али ја јесам боме и, не само што је немам, него ћу се тешко и решити за живота да је — стечем.

Главни уредник: Светомир Стојановић.

Уредник за илустрације: Теодор Докић.

Власник и издавач: Светомир Стојановић.

САВЕСТАН ЧИНОВНИК

— Господине шефе, овај човек хтео је да неприметно пренесе спона преко границе.

згодну прилику да опере ноге. То је тако звана летња помоћ. А зими такође имамо користи од веслачког спорта. Речимо да у природној кратковидности место цепанице, коју немамо, испечамо ноћу клупски чамац, има ту добро пола метра дрва; што све зависи од дисциплине, но руку на срце, најлепши је осмерац с кормиларом. А весла, речимо, за потпалу. Зато је аутор смести препливач Саву и отишао у веслачки клуб на коме пише „Београд“; и дао две слике на којима се смеје, да га упишу за веслача осмерца. Паметан је писац. Већ у априлу води рачуна о децембру. Спрема зимицу.

Хукнете, дунете и опет се помиријте с

Сицана ћисана таџазама

Муж: — Ово дете је поави ћаво!..

Жена: — Није вальда од мене наследило тај гадни карактер!

Муж: — Свакако не! Ти си свој сачувала.

— Сутра се женим! Разумеш ли сад зашто морам, да идем у купатило!

— Јадни стари пријатељу! Ето, већ постaju брачне незгоде.

— Опростите, господине, мислим да је неко пре вас сео на ову столицу.

— Казала сам ти толико пута да не фарбаш бркове! каже жења мужу.

— Зар се то види?

— Па дабоме... На врату служавке!

Отац: — Знај сине, да у животу има ствари које вреде више него новац...

Син: — Знам, оче, али се оне купују за новац!..

...

— Реците ми, може ли се то тетовирање оправти приликом купања?

— Не знам. Још нисам пробао.

...

Судија: — Ви сте оптужени да сте госпођи Мајсторовићи ишчупали пуну шаку коса. Дакле, шта бисте могли рећи у своју одбрану?

Оптужени: — Да је коса била дажна.

...

Два студента разговарају:

— Ах, што имам диван стан. Одмах преко пута је музеј и библиотека.

— Ја имам још бољи стан. Ту је одмах кафана и заложна банка.

МОЛТКЕ

Маршал Молтке ишао је једног дана из цркве и срео једног свог познаника.

— Да ли сте били у цркви? упитао је познаник.

— Да.

— Ко је држао проповед?

— Стокер.

— О чему је говорио?

— О греху.

— И шта је говорио?

— Био је против.

Вереник: — Уверавам вас, да ћу чинити свешто је могућно да изиђем у сусрет и најмањим жељама ваше ћерке.

— Замисли молимте, онај гад од Јелице прича да се ја ужасно много шминкам.

— Пусти је нека прича? И она би са шминкалама да има тако страшну кожу као ти!

Служитељ: Да вам више не сметам, господине, зар не би било боље да ме пустите да гледам футбалску утакмицу!

— Свучите кошуљу.

— Је ли то жеља, госпођо или заповест!

— Ја не знам шта су ти људи урадили, па их стално гридиш и псујеш, рече рођака својој тетки, уседелици.

— Нису ми ништа урадили, па зато их баш и мрзим!

— Ваша болест је наследна, рече лекар неком цијији.

— Мило ми је, докторе: онда рачун пошљите моме оцу!

— Вама је наређено да ником не дозволите да бере цвеће у парку.

— Ја се тога и придржавам, али оно је била моја жене, а њој пробајте ви да забраните!!

— Шта је естетика?

— Наука о лепоте.

— Добро, а шта је естетичар?

— Леп професор.

...

— Знате, наша вага је на оправци...

...

— Па ви сте били осуђивани?

— Јесам господине судија, један једини пут пре десет година.

— А после тога?

— Нисам био осуђиван.

— А где сте провели тих десет година?

— На робији, господине судија!

— А шта би ти био да није било мого мираза? — пита љутито жена мужа?

— Био бих слободан човек! одговори овај.

...

— Чиме се занимате?

— Продајем чајава стакла за време помрачења сунца.

ЧУПЛЕДЊЕ ВЕСТИ

ТАЛИР

За време смотре једног пуха био је чувени пруски генерал Врангел веома незадовољан вежбом својих војника. Он је климнуо главом и позвао једног драгуна пред фронт, а тај је извршио команду тако сјајно, да је Врангел био одушевљен, и дао војнику један талир. »То је било лепо, синко! Ево ти талир! Покази то исто још један пут, да други виде како се то ради.« Драгун је поздравио још један пут. »То је било лоше, викнуо је Врангел, „вратим ти талир нарат!“

ХИНДЕНБУРГ СЕ НИКАД НЕ УЗРУЈАЗА

Једном је један радознао човек запитао маршала Хинденбурга, шта ради, када је узрујан?

— Ја звиждам, изјавио је љубазно маршал.

Али овај није био задовољан.

— Ја још никада нисам чуо маршала како звижди.

Маршал се наслеђао и рекао је:

— Свакако. Ја се наиме никада не узрујавам.«

— Зар вам се не допадају ове потпетице а ла Луј XV, господине?

— Не, волела бих нешто ниже, ако имате Луј XIV или Луј XIII!

НЕИЗЛЕЧИВ

Лекар: — Држите ли се исказа рецепата: мало јести, мало пити.

Болесник: — О, да, особито откад сам добио ваш рачун.

— Зашто си узео тако високу жену?

— Морао сам. Она ми је спасила живот.

— Како то?

— Па рекла ми је да ће ме убити ако је не узмем за жену.

— Ваше позориште има добре приходе?

— Како се узме: некада је са упола пуна, а некада опет упола празна.

— Ово је двадесет пети пут како вам тражим да ми вратите мојих сто франака.

— Ах, тако... То је јубилеј! То треба прославити! Позајмите ми двадесет франака да попијем који добар гутљај.

— Нашао сам детелину са четири листа.

— Мора да ти је донела срећу.

— Како да не!.. Била је у једном буђелару.

— Немогуће ми је да вам дам моју ћерку за жену. Ја јој дајем милион динара мираза, а ви немате ништа до мале платице.

— Уверавам вас да ће се захвалити на томе чим се будем венчача са вашом ћерком.

— Види се да је крај месеца.

— Зашто?

— Па тата се скрије чим заузми неко на капији.

— Где си био, Љубо?

— Код зубног лекара.

— Шта ти је извадио?

— 300 динара.

— Многи људи изгледају интелигентни а уствари су глупаци.

— Надам се да на мене не мислите кад то кажете.

— О, не. Ја сам увек налазио

један студент одлази антиквари и нуди му на продају кривични закон.

— Ја купујем само целе библиотеке.

— Па да, знам, зато сам и дошао: ово је моја цела библиотека.

— Јоцић, пред женидбу, признаје својој будућој таши да је он човек прогреје нарави и да се лако наљути, често и без разлога.

— Буди спокојан, каже му таши, док сам ја ту, биће разлога.

— Састала се два друга у кафани и оба пијана. Објашњавају се о нечemu, једва су увидели да су оба пијани и један рече другом:

— Знаш, Бранко, ја пијем од жалости што ме је жена оставила.

— А ја пијем од жалости што ме жена чека код куће, објасни Бранко.

— Зар се ви опет селите? То стаје, богами, много новаца!

— Јок! Још увек мање него да плаћам киријул

— Ово је двадесет пети пут како вам тражим да ми вратите мојих сто франака.

— Ах, тако... То је јубилеј! То треба прославити! Позајмите ми двадесет франака да попијем који добар гутљај.

— Надам се да на мене не мислите кад то кажете.

— О, не. Ја сам увек налазио да ви имате интелигентан изглед.

— Зашто?

— Па тата се скрије чим заузми неко на капији.

— Где си био, Љубо?

— Код зубног лекара.

— Шта ти је извадио?

— 300 динара.

— Многи људи изгледају интелигентни а уствари су глупаци.

— Надам се да на мене не мислите кад то кажете.

— О, не. Ја сам увек налазио

да ви имате интелигентан изглед.

— Зашто?

— Па тата се скрије чим заузми неко на капији.

— Где си био, Љубо?

— Код зубног лекара.

— Шта ти је извадио?

— 300 динара.

— Многи људи изгледају интелигентни а уствари су глупаци.

— Надам се да на мене не мислите кад то кажете.

— О, не. Ја сам увек налазио

да ви имате интелигентан изглед.

— Зашто?

— Па тата се скрије чим заузми неко на капији.

— Где си био, Љубо?

— Код зубног лекара.

— Шта ти је извадио?

— 300

ШАРЕНА СТРАНА

Мисли о догађајима у свету

ЊЕГОВА ОБЛАСТ

Мистер Иди је издао наређење, да чланови женског војног батаљона имају да носе црно доње рубље.

Да ли је Мистер Иди лично издао ово наређење?

ПИТАЊЕ

Једне енглеске новине називају Вашингтон гнездом вештица.

А како се зове вештица?

УТЕХА У ТЕШКОМ ЧАСУ

Лондонски „Дејли Хералд“ завршава један чланак горњим речима: „...Изгледа да не оскудевамо у магарцима“.

Најзад имају Енглези бар нешто, у чему немају оскудице.

СПОСОБАН

Ла Гвардија је морао да поднесе оставку на положај вође цивилне одбране земље, јер се његова немоћ сувише јако показала.

На крају крајева остало је за њега још једно место. Можда личног секретара госпође Рузвелт.

ВАЖАН ДИЈАЛОГ

Један јапански адмирал је рекао пред новинарима да би волео да види америчку флоту у борби (неки кажу да је то зато што је и нема).

— Тражите је па ћете је наћи, рекао је Нокс кад је чуо за такву пакост, кисело се смејући пред фотопротерима.

— Нека, хвала, водите је ви са дна, закључују на радиу Јапанац тај озбиљан дијалог.

ТОПЛО И ВРУЋЕ

Пре неки дан је радио Лондон јавио у својој емисији да се очекују топли дани на Источном фронту. Радио Москва је ово, ма да тешка срца демантовао:

— Неће овде бити топло, каже радио Москва, јер је за нас већ толико топло да је постало затушљиво па се плашимо врућег, пошто и сами знаете да се по врућем леко опрже папци!

— Канва штета, драги, што наш Боби није овде!

ШТАМПАРСКЕ ГРЕШКЕ

Испричao је два вица у бози (прози).

Цицина коза (кожа) је права свицина (свила).

На калемегданској клупи играле су гице (мице).

Ова гола (рола) му се много свиђала.

Тако га је јако ударио да му је напрслла цепаница (цеваница).

После кувања (купња) обришао се пешкиром.

50 динара, то је скупа жена (жене).

Главно је порекло

Један Американац жељећи да се посаветује са старијим Јапанцем о могућности флерта са Јапанком која му се свиђала, запитао га је:

— Шта мислите, да неће она нешто имати против боје моје коже?

— Против ваше боје она већда неће имати, али веома је могуће да ће нешто имати против вашег

порекла, одговори мудри Јапанец.

— А шта недостаје моме пореклу? Увредио се Американац, па ја сам чистокрни Англо Саксон, чак и племић.

— Да, према тврђењу ваших научника ви водите порекло од мејмуна а она по своме чврстом убеђењу, — од богиње сунца као и сви Јапанци.

Позајмица на дрзину

Журио сам у канцеларију, тужно шконтаријући у чепу своју прилично мршаву готовину. Живот малог човека треба разумети.

Предамном је корачала једна госпођица. Можда је била ружна и неукусно нашминкана, неизнам, али су њене ноге дивно грађене извршили преокрет мисли у мојој глави.

— Госпођица...

Хтео сам да успоставим дипломатске односе и да пређем у љубавну офанзиву, али ме је зауставио човек средњих година. На себи је имао неодређено одело неодређене боје.

— Господине Михајло... добро јутро! Како сте?

— А ко сте ви? — радознато сам упитао. — Не познајам вас.

Човек се весело наслеђе.

— Заборавни сте, господине Михајло. Ја сам Прокић... Лежали смо заједно у болници.

— У болници?

Видећи моје изненадење, Прокић је пожурио да изјави:

— Управо, нисте ви лежали у болници, него ваш другар Ташко. Ви сте само долазили код њега у посету. Али ово не мења ствар, то су детаљи нашега познанства.

Опет сам га сумњиво погледао.

— Извините, — рекао сам, — не могу да вас се сетим. Све ми си чини да вас видим први пут у животу.

— Можда имате права, — приметио је Прокић. Можда ме заиста нисте видели. Болничка соба је велика, а болесници су једнако униформисани.

— Онда нисам с вама ни разговарао?

— Па ко каже да сте са мном разговарали, — као и пре весело се наслеђао Прокић.

Сада је моја изненада је постало још веће.

— Човече, — рекао сам, — трате комедију... Ако нисам с вами разговарао, како можете тврдити да се познајемо?

Са Прокиног лица није се изгубио весели осмејак.

— Врло једноставно, господине Михајло. Приликом свога доласка ви сте нас болеснике увек поздрављали са »добар дан«. Шта ће вам још? Зар ово није доволјно за склапање познанства? Треба, господине Михајло, бити напредан човек, а не заступати застареје појмове у друштвеном опшћењу.

Таква психологија мисли није ме изненадила. На прагу смо нових навика. И ја сам одератио:

— У реду господине Прокићу.

Признајем вас за свога познаника. Само извините ме, журим у канцеларију.

— Молим... молим...

Прокић се накашљао у шаку. После је снуждено уздахнуо:

— Благо вама, имате службу. А ја сам моментално без сталног занимања и празног сам чепа. Једна кратка позајмица, знаете, неће ми шкодити.

Баромеатр мога расположења нагло је пао. Учинило ми се да су улице биле празне, а јутарњо небо тмурно и хладно.

— Што нисте ми одмах тражили новац, — суво сам приметио.

— Без гњаваже и увијања.

— Из принципа господине Михајло. Никад не тражим услугу од непознатих људи.

Добар изговор паре вреди. Решио сам да жртвујем банку.

— Ето вам десет динара, — рекао сам Прокићу, — само се губите што пре, задоцнију у канцеларију.

— Тражио сам две банке гospодине Михајло.

Ово је било мало претерано. Нисам могао ни реч да проговорим од изненадења. Међутим, Прокић је био потпуно миран.

— Зашто се узрјувате толико, — приметио је. — Две банке... врло важно! Здравствено расположење више вреди.

— Човече, ово је сва моја готовина, — покушавао сам да га убедим, али без успеха.

— Ако, — није попуштао Прокић. — У служби сте. Вама је много лакше упечати коју стотинарку... до првога. Најзад, ништа не губите. Вратићу вам новац можда још колико сутра.

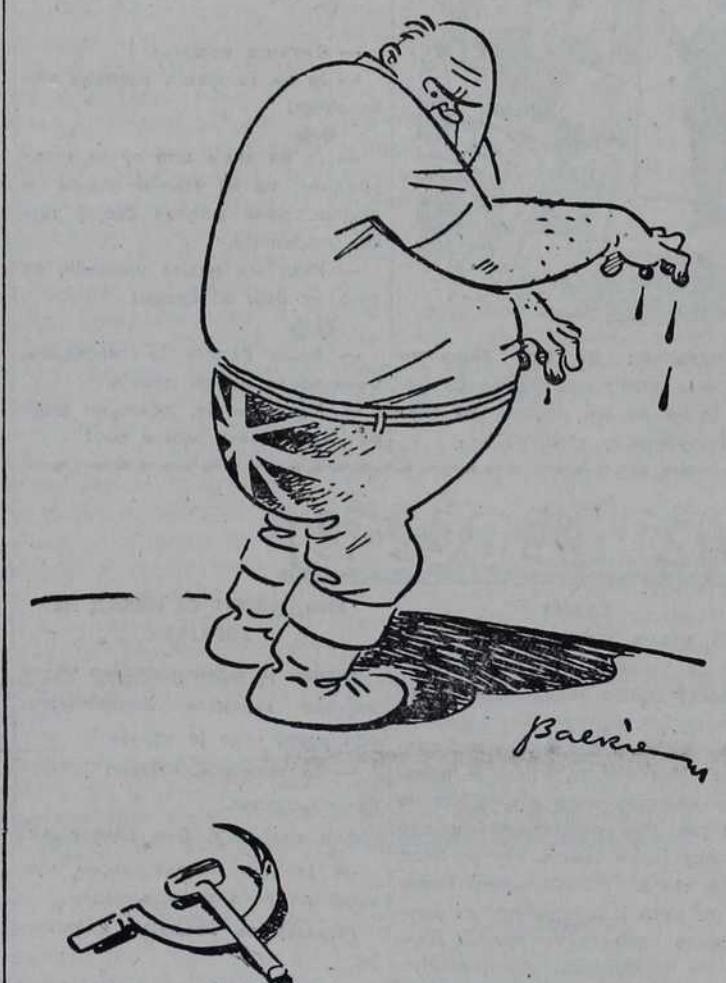
— Одакле?

— Шта ја знам, — слегнуо је раменима Прокић. — Нису сви црквени мишеви. Можда ћу најавити на којег имућнијег познаника, можда ћу наћи на улици изгубљену хиљадарку... имам и лоз... Главно је да живим у нади.

Нисам имао куд. Сказаљка на часовнику брзо је напредовала и није хтела да зна за људске бриге. Први пут у животу морао сам испразнити чеп како бих се отпарио једног познаника и стигао на време у канцеларију. А да буде иронија што већа, на растанку ми је Прокић приметио:

— Не разумем, зашто се човек одупира судбини, те бадава за држава себе и другога.

Тога јутра мутни погледи жења у пролазу нису ме опијали. Празан чеп тренутно је успавао моје сете и жеље.

Наши боеми

У Скадарлији једне ноћи седео је велико друштво београдских боема, међу њима Ђура Јакшић најбоље се држао а пio највише.

Ујутру пошто су већ уста огорчела од дувана неко из друштва затражи чашицу воде и парче шећера. Кад то чу Ђура и сам поручи воду и шећер и испи у сласност.

Силна количина вина савладала је све ове боемчине за столом па и самога Ђуру и он се поче правдати:

— Ето који ме ћаво наврати да пијем воду, целу ноћ сам пио вино и ништа ми није било. А кад попих ову чашу всде — ноге ми се просто отсекоше и ето савлада ме.

Једна млада учитељица похвали се радосно Јанку Веселиновићу:

— Колега, јуче ми је чувена врачара Ружа гледала у карте и казала да ћу ускоро добити и службу, и мужа, и мушки дете. Ах толико сам срећна!

Јанко после малог ћутања запита:

— Добро је то, колегинице, а да ли вам је предвидела и ред?

— Какав ред, зачуди се она?

— Па тако, настави Јанко, да ли ће прво бити служба, дете или муж...

СТЕВАН СРЕМАЦ И НИШЛИЈЕ

— Господине, како мој син у школи? — пита Сремца један нишки грађанин прве године његова службовања.

— Бога ми, право да кажем, неће да учи, рђаво је...

— Тако је! Несрећа је то: да је добар ја би га даја на занат али је рђа, није пристао за никад, па га накара у школу. Фала ти!

Милица Стојадиновићева-Српкиња беше залубљена у Јубу Ненадовића, кога често спомиње у свом дневнику „У Фрушкој Гори“.

Своју жељу да за ће пође саопшти она једној старој госпођи, онда од највећег утицаја у Београду.

Госпођа се прими проводачи-лук, и после неколико дана почне о томе говорити Ненадовићу.

Љубо се стаде врпољити и тражити начина како да захвали на понуди — кад госпођа рече:

— То ће бити красан пар људи: Ви паметни — она паметна. Љуби сину мисао па похита:

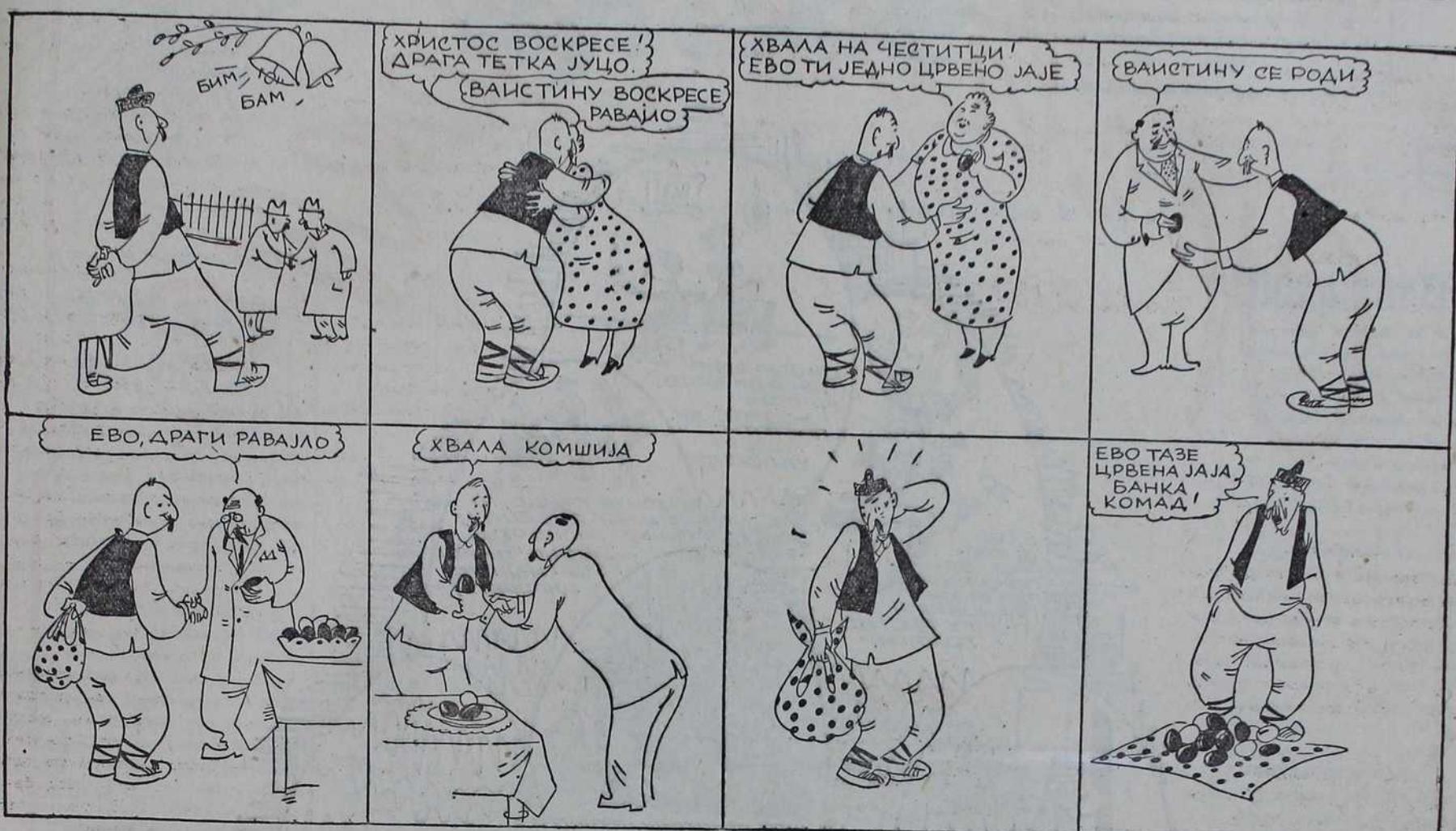
— Али, госпођо, где сте видели да су двоје паметних кућу скутили? То не бива — једно треба да је мало онако...

Као што је познато, Јуба је остао нежењен, а Милица — неудата.

РУЗВЕЛТ: — Изболите, Минорде, ово је последњи залога из наше куће.

Равајлови донијавају

Равајло честита Ускрс

ЗА ВРЕМЕ КОШАВЕ

Гологлав господин дотрао је до једног саобраћајца на раскрници код „Лондона“:

— Саобраћајац, извините, али да ли сте приметили којом је улицом кренуо мој шешир: „Борсолино“, грао, са машном на левој страни и свиленом поставом...

◆◆
— Ђерко, био сам данас на изложби слика. Један акт неверојатно личи на тебе. Просто ми се следила, крв у жилама...

— Па тата... атеље је био затрејан.

◆◆
— Господине верујте ми да ћу вашу ћерку чувати и волети као што долikuје узорном супругу.

— А имате ли младићу доволјно средстава за издржавање породице.

— Па око пет хиљада динара месечно.

— Значи то би са оних пет хиљада, што ћу ја давати, било довољно.

— Па... ја сам тих ваших пет хиљада већ урачунао у горњу суму.

◆◆
За време доручка жена каже мужу: Довољно ми је, ја све знам. Наша куварица је видела како си у зору, пре но што си ушао у капију, дуго грлио бандеру на улици.

— Па ниси вељда љубоморна на једну обичну бандеру.

◆◆
— Госпођице дозволите да вас отратим до куће.

— Али ја сам удата.

— Не мари ништа, ја нисам ни најмање љубоморан.

◆◆
— Једна пријатељица каже другој:

— Па кад ћете једном доћи да нас посетите, госпођо? Ми смо вама већ толико пута били на досади, а ви нама ниједан пут.

ОН МОЖЕ АКО ХОЋЕ

— У Потсдаму возао се један бициклиста стално на трамвајској прузи. Громко звено кондуктера није му никада сметало. Најзад је кондуктер отворио прозор и издерао се: „Зар не можеш да сиђеш са пруге, глупи балавче?“ Бициклиста је окренуо главу и почeo да филозофира: „Ја могу, ако хоћу, али ви не можете...“

◆◆
— Молим те, дај ми педесет динара у зајам. Хитно ми је потребан новац!

— Због чега?

— Хочу да заложим часовник.

— Па онда ти не треба новац?

— Бога ми, треба! Најпре да га искупим од часовничара.

◆◆
Један бакалин каже својој жењи:

— Немој данас ништа куповати код Свете.

— Зашто?

— Зато што сам му данас појајмио своју вагу.

◆◆
— Ова госпођа на другом спрату има исти шешир као ја.

— Па нећеш вељда да ти купим други шешир?

— То би било јевтиније него да се селимо.

◆◆
— Реци ми, пријатељу, како си провео медени месец?

— Ах врло горко!

◆◆
— Тата шта је одјек?

— То ти је, сине, једино што у разговору с твојом мамом има последњу реч.

◆◆
— Драги пријатељу, пошто најмравам да се причестим, дошао сам код тебе да ми оправстиш, ако сам шта према теби згрешио.

— Драги мој, нека ти је све богољубиво, просто, сем онога што сам ти дао на зајам.

ХУМОРИСТИЧКО ПОЗОРИШТЕ

„Бодљикаво прасе“

даје своју **ДРУГУ** претставу

у сали

КОЛАРЧЕВОГ НАРОДНОГ УНИВЕРЗИТЕТА

У ЧЕТВРТАК 9 АПРИЛА У 16³⁰ ЧАСОВА

ПОТПУНО НОВ ПРОГРАМ

СУДЕЛУЈУ:

ГОСПОЂЕ

Сока Перећ - Нешаћ, Вера Петрић-Мишровић, Олга Јанчевеџка и Бјелићева.

ГОСПОДА

Аца Цвешковић, Јован Танић, Жарко Мишровић, Аца Ђорђевић, Милош Ристић и многи други.

ДВА САТА НАЈРАЗУЗДАНИЈЕГ СМЕХА

Осигурајте се за улазнице благовремено. Цене места од 15 до 50.- дин.

Сметње Услуге!

